ATILIM Yıl 10, sayı 5 (113)
Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Mayıs 1983

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Barış ve Ulusal Demokrasi İçin Eylem Programını halka duyur yay!

Demokrasiye giden yol

Cuntanın süngüleri, Evren'in "3. yumruğu"nun gölgesi altında, göstermelik bir seçim için hazırlık yapılıyor. Kurulacak uydu partilerin başkanları boş meydanda caka satıyor. Parti girişimleri daha şimdiden egemen sınıfların iç çatlaklarını ve zayıflıklarını ortaya koydu.

Cuntaya karşı demokrasi için, dar da olsa her olanaktan yararlanmayı düşünenlerin parti girişimleri konusunda, onların programları belirginleşince kesin bir yargı verilecektir. Açık ki, sol güçler, demokrat çevreler demokrasi savaşımı için hiç bir olanağı küçümsememelidirler. Ama, cuntanın "demokrasi" oyununa istemeden de olsa yardım eder duruma düşmemek için, bu çevrelerin şimdiden yapmaları gereken şeyler var.

Demokrasiye giden yolun en başta barışın savunulmasından, savaş kundakçısı ABD emperyalizminin durdurulmasından geçtiği görülmelidir. Hele partiler kurulsun, seçimler olsun demek kendini ve halkı aldatmak olur. Ayrıca, dünyada milyonların destek verdiği barış savaşımına, bu güçlere dayanmak, emperyalizm ve cunta karşısında demokrasi için güçlü bir destek bulmak demektir.

Geçtiğimiz günlerde SBKP Genel Sekreteri Yuri V. Andropov Sovyetler Birliği'nin Batı Avrupa'da NATO ülkelerinin elindekinden daha fazla bir tek uçak, bir tek roket, bir tek nükleer başlık bulundurmamaya hazır olduğunu bir kez daha dünyaya ilan etti.

TKP, Sovyetler Birliği'nin barış girişimlerini desteklemenin halkımızın yararına olduğunu görüyor. Saldırgan ABD emperyalizmi ve NATO başlarının politikasıyla, başını Sovyetler Birliği'nin çektiği sosyalist ülkelerin politikası arasındaki farkı gören milyonların sayısı hergün artıyor. Bu fark, akla kara gibi, yaşamla ölüm gibi.

Ya, NATO ülkesi olmanın ağır sorumluluğunu taşıyan Türkiye ne yapıyor? Türkiye, insanlığın toptan ya da bir bölümünün yokedilmesinin ağır kara suçuna ortak mı olacak?

Demokrasi oyunu için belki zaman var. Ama barışı korumak için nefes alabilmek için zaman daralıyor.

ABD emperyalizminin çıkarına olan herşey kaçınılmazlıkla Türkiye'nin zararına oluyor.

«Savunma İşbirliği» ve «Mutabakat» Anlaşması yırtılmalıdır

Vaşington ile Ankara arasında uzun süredir yapılan askersel kredi ve sözde "yardım" pazarlığında yeni ve karmaşık bir durum oluştu. ABD Temsilciler Meclisi Alt Komisyonu, Türkiye'ye verileceği söylenen askersel kredide bir azaltma yaptı. Böylece Türkiye'nin Yunanistan'a oranla eskiden daha fazla askersel kredi alma istemi gerçekleşmedi. Oysa cunta, Yunanistan'a karşı askersel üstünlük elde etmek karşılığında,bilindiği gibi, ABD'ne "Savunma ve İşbirliği Anlaşması" ve gizli "Mutabakat Belgesi" ile, son derece büyük ödünler, ayrıcalıklar vermişti. Generaller, ulusal egemenliğimizle bağdaşmayan bu anlaşmaları, Yunanistan'a karşı şovenist kampanyayı kışkırtarak ve ABD'nin Türkiye'ye yardım yapacağı propagandasıyla haklı göstermeye çalışmıştı. İşte, Vaşington'da askersel kredilerle alınan son kararlar, bugüne kadar Amerikan "yardımı"na umut bağlayan çevrelerde, hem Reagan yönetimine, hem de cuntanın izlediği dış politikaya karşı sert tepkilere yol açıyor.

Herşeyden önce, bu karar, Türk-Amerikan ilişkilerinde ortaya çıkan yeni bir olgu değildir. Ünlü "Johnson mektubu"nda İnönü Hükümetine verilen kaba ültimatom, 1975'deki Amerikan silah ambargosu bu arada sayılabilir. Görülüyor ki, Vaşington çoktan beri ülkemizle ilişkilerini kendi çıkarlarına göre istediği gibi değiştirmeyi, verdiği sözlerden kolayca geri dönmeyi, bağlaşıklarını küstahça küçümsemeyi, onlara kendi hegemonyacı çıkarlarını dayatmayı, koşullu sözde "yardım"larla ülkemizin içişlerine kabaca karışmayı alışkanlık edinmiştir. Türk-ABD ilişkilerinin gelişmesini ulusal çıkarlar için yararlı sanan pek çok kimse bile, bugün ABD'nin en azından güvenilmez bir bağlaşık olduğu sonucuna varabilir.

Daha doğrusu cunta ile Pentagon arasındaki pazarlığın aldığı son biçim, Türk-Amerikan ilişkilerinin eşit haklı bir bağlaşıklık ilişkisi olmadığını, uydu-efendi ilişkisi olduğunu, komünistlerin yıllardır savunduğu bu gerçeği, bir kez daha gözler önüne seriyor. Kendi halkını ezen cunta, ABD önünde kölece boyun eğmekten kurtulamaz. Şimdi şu soru günceldir: Cuntayla Pentagon arasındaki pazarlık ne sonuç vermiştir? Sonuç olarak, ABD, Türkiye toprakları üstündeki üslerini genişletmiş, topraklarımıza atom roketleri yerleştirme yolunu açmış, "Çevik Güçler" için yeni olanaklar elde etmiş, Türkiye'yi

Arkası 11. sayfada

Komünist ve işçi partilerinin açıklaması:

Barış, silahsızlanma ve iş için yeni atom roketlerine hayır!

Biz, hükümetleri, Batı Avrupa'ya yeni Amerikan atom roketlerinin yerleştirilmesiyle ilgili Aralık 1979 NATO kararından sorumlu olan ülkelerin komünist partileri, barış için ve barış hareketinin güçlendirilmesi için savaşımda özel bir sorumluluk duyuyoruz. 1983'de gerçekleştirilmesi öngörülen NATO roket kararının silahlanma yarışını daha da kızıştıracağını ve yeni, tehlikeli bir durum yaratacağını belirten tüm barış güçleriyle aynı görüşü paylaşıyoruz.

Ülkelerimizde barışın korunması ve gelecek ile ilgili kaygıların arttığı, milyonların işsizliğin pençesinde kurban oldukları bir dönemde barış, silahsızlanma ve iş için tutum alan herkese başvuruyoruz:

1983, Batı Avrupa'ya yeni Amerikan roketlerinin yerleştirildikleri yıl olmamalıdır. NATO roket kararı, kaldırılmalıdır!

Nükleer silahlar dondurulsun! Atomsuz bölgeler kurulsun! Bunlar, nükleer silahsızlanmanın daha da ileri önlemleri için önemli adımlardır.

Bir atom savaşında, ne kazanan, ne de yitiren olmayacaktır. Atom savaşı, yok olmak demektir. "Sınırlı" ya da "kazanılabilir" bir atom savaşı olamaz. Bu nedenle, nükleer savaş tehlikesine karşı savaşımda, halklar için söz konusu olan, hayatta kalmaktır. Nükleer silahlanma durdurulmalıdır. Atom silahları, halklarımızı ve gezegenimizi yok etmeden, kaldırılmalıdır. Bu nedenle, ortaklaşa şunları istiyoruz:

Arkası 11. sayfada

Türkiye Komünist Partisi Başkanı İ. Bilen yoldaşın 1 Mayıs 1983 günü "TKP'nin Sesi" Radyosunda yaptığı konuşma:

Geleceğe iyimserlikle bakmamız için şimdi herşeyimiz var

Yoldaşlar,

Bugün 1 Mayıs... Dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve savaşım günü... Hepinizi, tüm işçi sınıfımızı, emekçileri, gençleri, zindanlarda yatan tüm komünistleri ve öteki yurtseverleri, bu büyük günde selamlarım. 1 Mayıs kutlu olsun!

Bu 1 Mayıs'ta da geleceğe iyimserlikle bakıyoruz. Evet. Pentagon atom roketleriyle oynuyor. Cunta zorbalıktan vazgeçmiyor. Ne ki,dünya değişiyor. Başta Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler, uluslararası işçi sınıfı, ulusal kurtuluş hareketi, bu 1 Mayıs'ta çok daha güçlü. Tüm bu güçlerin önünde en başta, kudurgan Amerikan emperyalizmine gem vurmak, nükleer bir dünya savaşını önlemek görevi duruyor.

Türkiye işçi sınıfı da omuzlarına ağır sorumluluk almıştır. Gerici askersel diktatora, süngüyle, terörle 1 Mayıs'ın şanlı geleneğini, işçi sınıfının savaşım bilincini yok edemedi. TKP'yi yıkamadı. Barış için, Türkiye'yi atom harmanlarında yaktırmamak için, generallerin erkine son vermek, ulusal bir demokrasi kurmak için yeterli güçler, olanaklar vardır. İşin başı birleşmek, tüm güçleri bir tek odakta yoğunlaştırmaktır.

Dünyada emperyalizmden kaynaklanan savaş tehlikesi, Türkiye'deki durağansızlığı kamçılıyor. Çelişkiler, çatışmalar biteviye keskinleşiyor. Generaller Reagan'ın eteğine yapıştıkça, teröre hız verdikçe, batağa daha da saplanıyor. Onlar için çıkış yolu yoktur. Fabrika bacası yerine roket, okul yerine zindanlar kuruyorlar. Reagan'ların da Evren'lerin de gittiği yol böylesinedir.

Bu gidişe son vermek... Bu görevi yerine getirmek için, bileği sağlam, yüreği pek, bilinci yüksek komünistlerin partisi olmalıdır. Bu parti vardır. TKP'dir. Bugün en temel görev, var olan partiye dayanmak, bu yolla tüm alanlarda yeni bir atılıma geçmektir.

Yoldaşlar,

Yeni bir atılım nedir? Yeni bir atılım, 1973 yılında başlattığımız atılımı yalnız nicel değil, nitelikçe de yeni bir aşamaya yükseltmek demektir. "1973 Atılımı", yeniden örgütlenme görevini çözdü. Bugün bu görev, genel çizgileri bakımından tamamlanmıştır. "1983 Atılımı", savaşan, cuntaya, polise, provokatörlere göğüs geren partiyi arındırmak ve onu çok yönlü güçlendirmek görevini yerine getirecektir. "1983 Atılımı" da amacına ulaşacaktır. "1983 Atılımı", sorunu komünistlerin önüne yepyeni bir biçimde koyuyor: 1973'de olduğu gibi, partinin var olma-yok olma sorunundan söz etmek, eski bir öykü olmuştur. Bugün, Türkiye için var olma, yok olma sorunu vardır. TKP bu sorunu barış ve ilerlemeden yana çözmekte nasıl bir rol oynayacaktır? İşte ana sorun budur!

Geçtiğimiz Nisan Plenumu, elimize güçlü silahlar vermiştir. Zorluklarımızı, zayıflıklarımızı, aldığımız yaraları unutmamıza yer yoktur. Buna karşın, partimizin Türkiye'nin yazgısını değiştirmekte çözümleyici rol oynayacağına inanmak için yeterli nedenler vardır. Tüm üç yıl boyunca, faşist yöntemlerle süregiden saldırılara göğüs geren kadrolarımız hem acı, hem akılcı dersler çıkardılar. İşçi sınıfının savaşını utkuya götürecek çok değerli deney elde ettiler. Başarılı bir sınav verdiler. İşte bu kadrolar, sonucu belirleyecektir. On milyonlarca emekçinin gelecekteki savaşlarında, bu kadrolar başlıca rol oynayacaktır.

Söz yok. Hıyanet edenler olmuştur, oluyor. Bunların zararları büyüktür. Ama, Erdal gibileri savaşkan kadrolar içinde bir damla bile değildir. TKP, Deniz yoldaş gibi nice ser verip sırvermeyen yiğitleri yaratmıştır. İşçi sınıfı bu yiğitlerle onur duyuyor.

Merkez Komitesi'nin Nisan Plenumu, parti birliğini güçlendirmekte büyük görevi yerine getirdi. Parti birliği gökten zembille inmez. Oportünistleri, provokatörleri açığa çıkarmadan, onları parti sıralarından atmadan birlik sağlanamaz. Parti arındıkça güçlenir. Parti, burjuvaziye karşı savaşırken nasıl yaralar alırsa, oportünizm ve provokatörlere karşı savaşırken de yara alır. Cunta nasıl yoldaşlarımızı tutukluyor, işkencede sakat bırakıyor, öldürüyorsa, partiye hıyanet edenler de onu arkadan vuruyor, lekeliyor. Onlar, partimizin tarihini, yönetimini, savaşlarını çamura bulamaya yelteniyor. Bolşevik, bu savaştan korkmayan kimse demektir.

Bolşevik, sorumluluktan da korkmayan kimse demektir. Erdal ve benzerlerinin partiye verdiği zararların sorumluluğunu, başta ben, ve tüm parti yönetimi yüklendi. Plenumda açık alınla partiye hesap verdik. Bu kadar değil... Provokatörlerin, döneklerin açtığı tüm yaraları en kısa zamanda sarmaya da ant içtik. Bu sözü Merkez Komitesi yerine getirecektir.

Daha bir soruna değinmek yararlı ve yerinde olacaktır.

Partiye düşmanlık edenlerin tümü aynı kumaştan dokunmuştur. Bir çamurdan yoğrulmuştur. Böyle olduğu için, onlar, her zaman parti tarihimizi lekelemekte de birleşirler. Çamur atma yöntemleri birdir. Bizim kendi tarihimizle ilgili eleştirilerimizi onlar, bu tarihi yıkmak için kullanıyorlar. Ne ki, parti tarihimize el uzatan parti düşmanının eli yanar.

Bizim şanlı bir tarihimiz var. Bu tarih, gerçekte, Türkiye işçi sınıfının savaşım tarihidir. Kimilerinin geçmişteki yanlışları ne olursa olsun, biz tüm parti savaşçılarını, işçi sınıfının militanlarını tarihimizin kopmaz bir parçası sayıyoruz. Mustafa Suphi, Ethem Nejat, Salih Hacıoğlu, Şefik Hüsnüler, Reşat Fuatlar, Nazım Hikmetler, Yakup Demirler ve öteki parti yöneticileri, yaşamları boyunca partinin gelişmesi için ellerinden geleni yapmışlardır. Aralarında, kimilerinin partiyle kimi zaman anlaşmazlığa düştükleri olmuştur. Ne ki, onların hiç birinin yaşamında, provokatörlerin yaptığına benzeyen bir tek kirli nokta bile yoktur. 10 Eylül 1920'de kurulan TKP, her zaman varolmuş, kimi zaman güçlü, kimi zaman güçsüz kalmıştır. Ne ki, savaştan bir gün bile geri durmamıştır. Biz komünistler, sıralarında yer aldığımız partimizle haklı bir kıvanç duyuyoruz.

Yoldaşlar,

Merkez Komitesi Nisan Plenumu, aldığı kararlarla, parti tarihimizde özel bir yer tutacaktır. 1973 yılındaki atılım, on yıl boyunca yeni kadrolar çıkardı, örgütler yarattı. 1983 Nisan Plenumu, bu sürecin yüksek bir tepesi oldu. Parti kendi bağrından sınanmış, güvenilir, yetenekli kadrolar yetiştirdi. Parti yönetiminin en sorumlu ve onur verici görevini yeni kuşaklara teslim etme koşulu doğdu. Şimdi Merkez Komitesi Genel Sekreterliği güvenilir ellerdedir. Merkez Komitesi Genel Sekreterliğine Haydar Kutlu yoldaşı önerirken, şöyle düşündüm: Yeni kuşaktan komünistlerin en sorumlu yerlerde görev alabilmeleri, parti için, işçi sınıfımız için en sevindirici gelişmedir. Partimizin olgunlaştığını gösteren canlı bir kanıttır. Geleceğe iyimserlikle bakmamız için şimdi her şeyimiz var. Yönetimler arasında, kuşaklar arasında kopukluk olmayacak. Her yeni kuşak bir öncekinden şanlı bayrağı alacak. Yeni taze güçlerle parti savaşını aralıksız sürdürecek. Mustafa Suphi'lerin partisi sürekli ileriye gidecek...

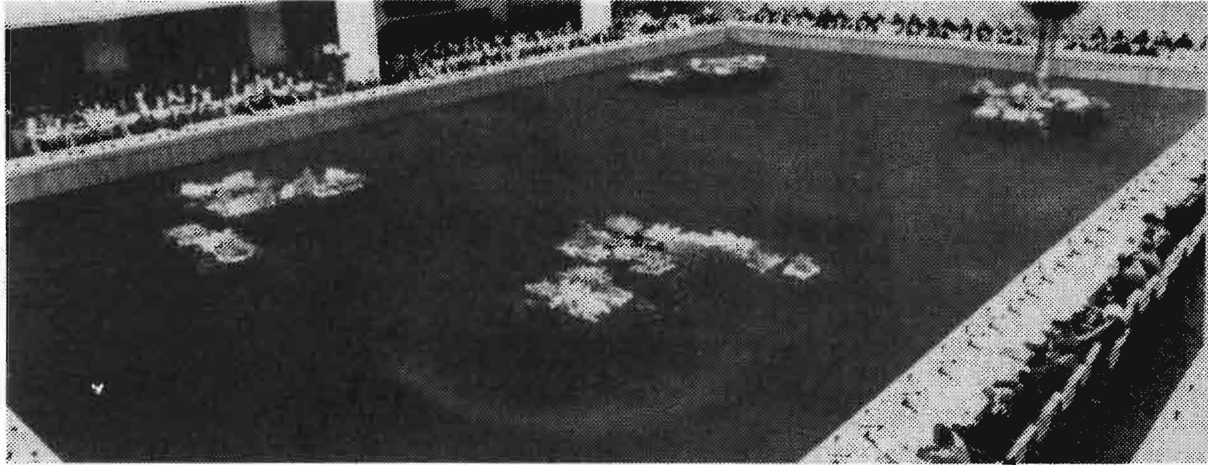
Yoldaşlar,

Ölümünün 100. yılını andığımız Karl Marks'ın ulu belgisini, bu yıl 1 Mayıs'ta bir kez daha haykıralım:

"Bütün ülkelerin proleterleri, birleşin!"

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

Uluslararası Karl Marks Konferansı

"Karl Marks ve Çağımız: Barış ve Toplumsal İlerleme Savaşımı" konulu uluslararası bilimsel konferans 11-17 Nisan günleri arasında DAC'nin başkenti Berlin'de yapıldı. Karl Marks'ın 100. ölüm ve 165. doğum yıldönümü dolayısıyla düzenlenen Konferansa, 111 ülkeden 145 politik örgüt katıldı. Tüm dünyadan, komünist ve işçi partilerinden devrimci demokrat partilere, ulusal kurtuluş hareketlerinden sosyalist ve sosyal demokrat partilere kadar, çağımızın tüm devrimci ve ilerici akımları toplantıda yer aldı. TKP de, Konferans'ta MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın başkanlığında, Politik Büro üyesi ve MK Sekreteri Neval Zaro ve MK Sekreteri Oktay Kaya'dan oluşan bir delegasyon tarafından temsil edildi.

Konferansa geniş katılım, Marks'ın öğretisinin günümüzde tüm ilerlemeden yana akımları şu ya da bu ölçüde etkilediğinin en iyi kanıtı oldu. Toplantıda SBKP adına söz olan, MK Sekreteri Mihail Zimyanın'in belirttiği gibi, "çözümlemelerinin derinliği ve doğruluğu, en geniş yığınları etkileme gücü ve etkisinin boyutları bakımından, dünyada Marksizm-Leninizm'le boy ölçüşebilecek tek bir toplumsal, politik ya da felsefi öğreti olmadığı" bir kez daha açıkça görüldü.

Yapılan konuşmaların tümü, 20. yüzyılın son çeyreğinde, Marks ve Engels'in yapıtının dünyayı nasıl değiştirmiş ve değiştirmekte olduğunu, her bir ülkenin somut deneyimiyle gösterdi. Sosyalist ülkelerde komünizm ve sosyalizm kuruculuğunu yürüten partilerin olsun, kapitalist ülkelerde sömürü ve baskıya karşı değişik yöntemlerle savaşım veren partilerin olsun, gelişmekte olan ülkelerde ulusal ve toplumsal kurtuluş için savaşım veren parti ve örgütlerin olsun, hepsinin, nasıl insan toplumunun, Marks'ın keşfettiği tarihsel yasallıklar doğrultusunda ilerlemesine katkıda bulunduğu sergilendi. Bunu Mozambik FRELİMO Partisi Başkanı Samora Machel şöyle dile getiriyordu: "Bundan 100 yıl önce Avrupa burjuvazisini korkutan heyula, bugün burjuvaziyi bütün dünyada korkutmaya devam ediyor".

Pekçok konuşmacı, Marks'ın öğretisinin, Lenin tarafından geliştirilerek, Büyük Ekim Sosyalist Devriminin sınavından başarıyla geçip Sovyetler Birliği ve sosyalist dünya sisteminde somutlaştığını, dolayısıyla, Sovyet ülkesinin gelişmesini ve öncü rolünü, 2. Dünya savaşında halkları faşizmden kurtarmasını, reel sosyalizmin dört anakaradaki gelişmesini olumlu değerlendirmeden insanın Marksist olamayacağını belirtti.

Konferans, dünya devrimci sürecinin, Marksist teorinin ve sosyalizm kuruculuğunun sorunları üzerinde geniş bir görüş alış verişinin yapıldığı çok canlı bir forum oldu. Katılanlar, ülke ve dünya sorunlarını kendi görüş açılarından değerlendirdiler. Kuşkusuz, bütün konularda görüş birliği yoktu. Ama, hangi görüşten olurlarsa olsunlar, bütün katılanlar, günümüzde barışı koruma ve nükleer bir savaşı önlemenin yakıcı görev olduğu konusunda birleştiler. Barış ve toplumsal ilerlemenin birbirinden ayrılamayacağı, barışın ve sosyalizmin özünün aynı olduğu, toplantıdan yükselen ortak ses oldu. Pekçok konuşmacı, yapısı gereği sosyalizmin barışçı olduğunu, Sovyetler Birliği'nin barış programını ve Varşova Antlaşması ülkelerinin Prag Deklarasyonu'nu onaylayıp desteklediklerini belirttiler. ASBP MK Genel Sekreteri Honecker yoldaşın sözleriyle, "Konferansta sunulan bilgiler ve deneyimler, insanlığın barış ve toplumsal ilerleme savaşımında önündeki görevleri yerine getirecek durumda olduğuna inancımızı güçlendirdi".

TKP MK Genel Sekreteri H.Kutlu yoldaş da, yaptığı konuşmada, dünyadaki ve ülkedeki durumu değerlendirdikten sonra, Nisan 1983 MK Plenumunda onaylanan Eylem Programı konusunda şu bilgiyi verdi: "Marksizm-Leninizmin bilimsel görüşleri, kapitalist ülkeler komünist partilerinin deneyimleri ve reel sosyalizmin pratiği temelinde hazırlanan bu Eylem Programı, Türkiyemizi bir atom savaşında yok olmaktan korumayı, onu ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki jandarması yapma planlarını boşa çıkartmayı, gerici 12 Eylül rejimine son vermeyi ve ulusal demokrasiyi kurmayı amaçlıyor". H.Kutlu, sözlerini şöyle sürdürdü: "Biz, toplumsal ilerleme savaşımında utkuya ulaşmanın ancak dünya barışının korunmasına aktif katkıda bulunmakla ve dünya barış güçleriyle, en başta da sosyalist ülkelerle, barışın kalesi Sovyetler Birliği ile dayanışma ile olanaklı olduğuna inanıyoruz.

"TKP barış için savaşımı öne alıyor. Bugün Türkiye'de ABD yönetiminin girişimlerine ve cuntanın ona boyun eğen politikasına karşı, burjuva liberal çevrelerden dinsel çevrelere kadar uzanan geniş güçler, işçi sınıfının, sol güçlerin barışa ilişkin kaygılarını paylaşıyorlar"...

"Bugün vurguyla belirtmek istiyoruz. TKP, proletarya enternasyonalizmi ilkelerinin 'eskidiği'ni ya da 'yenileştirilmesi' gerektiğini öne süren, Marks ile Engels'i ya da Marksizm ile Leninizmi birbirinden ayıran, sosyalizm ve komünizm kuruculuğunu pratik olarak gerçekleştiren kardeş partilerin deneylerinin uluslararası niteliğini ya da reel sosyalizmin esinlendirici gücünü reddeden görüşlerle beraber değildir.

"Partimiz kimi konulardaki ilkesel ayrılıklara karşın, barışın bugün uluslararası komünist ve işçi hareketi için birleştirici bir ilke olduğu görüşündedir. Tüm komünist ve işçi partileri bugün en önce barışı korumak için birleşmelidirler. Partimizin son MK Plenumu, komünist ve işçi partilerinin yeni bir uluslararası konferansının toplanmasının, barış ve toplumsal ilerleme savaşımının çıkarları açısından güncel bir gereksinim olduğunu vurguladı".

TKP delegasyonu Konferans boyunca, çeşitli parti temsilcileriyle sınıf savaşımının ortak sorunlarını görüşmek, onlara partimizin politikasını,

Arkası 11. sayfada

LENİN KÖŞESİ
Karl Marks

N.K. Krupskaya, Lenin'in Marks'a yaklaşımını şöyle dile getiriyor: "Lenin Marks'tan, yaşama özenle ve eleştirel bakmayı, olayları analiz etmeyi ve temel olanı ikincil olandan ayırmayı, teoriyi eylemle bağlamayı öğrendi... Teori İlyiç'in yaşam kitabını okumasını sağladı.." Lenin devrimci teoriyi etkinlikle uygulamakla kalmadı, onu yaratıcılıkla geliştirdi, Çağımız Marksizmini, Marksist-Leninist öğretiyi geliştirdi. Marks'ın kuramını anlamak ve onu yaşama geçirmekte kömünistlerin Lenin'den öğreneceği çok şey vardır. Bu aynı zamanda Lenin'in kendisini kavramak için gereklidir. Sözü Lenin'e bırakalım:

"Marks'ın öğretisi tüm uygar dünyada, Marksizmi bir tür 'zararlı mezhep' gibi gören (resmi ve de liberal) tüm burjuva biliminin kin ve düşmanlığını uyandırdı. Başka bir tutum da beklenemezdi, çünkü sınıf savaşımı üzerine temellenmiş bir toplumda 'yansız' sosyal bilim olamazdı. Tüm resmi ve liberal bilim, şu ya da bu biçimde ücretli köleliği savunur. Oysa Marksizm, bu köleliğe karşı amansız bir savaş açtı. Ücretli kölelik üzerine kurulmuş bir toplumda yansız bir bilim istemek, işçilerin ücretini artırmak için sermayenin kârını azaltmasının uygun olup olmadığı sorununda fabrika sahiplerinin yansız olmalarını istemek kadar çocukça bir saflıktır.

"Dahası var. Felsefe ve sosyal bilim tarihi tüm açıklığıyla Marksizmin, kabuğuna çekilmiş, donmuş, evrensel gelişmenin ana yolu dışında doğmuş bir doktrin olmak gibi 'sekterlik'le hiç bir benzerliği olmadığını gösterir. Tersine, Marks'ın tüm dehası insanlığın en ileri kafalarının çoktandır sorduğu sorulara yanıt vermiş olmasıdır. Öğretisi felsefenin, ekonomi politiğin ve sosyalizmin en büyük temsilcilerinin dolaysız ve aralıksız devamı olarak doğmuştur.

"Marks'ın öğretisi sınırsız bir biçimde güçlüdür, çünkü doğrudur. Uyumlu ve geniş kapsamlıdır; insanlara, herhangi bir kör inançla, gericiliğin hiçbir türüyle ve burjuva baskısının herhangi bir savunusuyla asla bağdaşmayan tutarlı bir dünya görüşü verir...

"Marks'ın dehası, evrensel tarihin verdiği dersi tutarlı bir biçimde ortaya koyan ve uygulayan ilk kişi olmasıdır. Bu ders, sınıf savaşımı öğretisidir... Proletaryaya, şimdiye kadar bütün ezilen sınıfların mahkum olduğu manevi kölelik yaşamından kurtulmak için izlenecek yolu, yalnızca Marks'ın materyalist felsefesi gösterdi. Kapitalist düzenin bütününde proletaryanın durumunu yalnızca Marks'ın ekonomik öğretisi açıkladı". (Lenin, Toplu Yapıtlar, İng. C. 19, s. 23-28, 'Marksizmin Üç Kaynağı ve Üç Ögesi' adlı yazı).

FİDEF'in VII. Kurultayı başarıyla sonuçlandı

Federal Almanya Türkiyeli İşçi Dernekleri Federasyonu (FİDEF) VII. Kurultayı Nisan başında Essen'de toplandı. 550 delege ve konuğun katılımıyla yapılan Kurultay, Batı Avrupa'ya yeni Amerikan orta menzilli roketlerinin yerleştirilmek istendiği, işsizliğin ve Türkiyeli göçmen işçilere karşı baskı ve saldırıların arttığı bir ortamda, göçmen işçi hareketinin sorunlarını ve Türkiye demokrasi güçleriyle dayanışmayı yükseltme görevlerini ele aldı. Bu konularda en geniş güçleri birleştirici somut savaşım hedefleri saptadı.

F.Almanya işçi hareketinin ve demokrasi güçlerinin yanısıra, B.Avrupa'daki Türkiyeli politik göçmenlerin temsilcilerinin de çok geniş bir yelpazesi Kurultay'a konuk olarak katıldılar.

TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaş, FİDEF'in VII. Kurultayı'na gönderdiği mesajda, partimizin FİDEF'in barış savaşımına aktif katkılarına büyük değer biçtiğini belirttikten sonra şunları söyledi:

"Türkiye Komünist Partisi, memlekette bugün en ağır koşullar altında sürdürülen, Türkiye'mizi bir atom savaşının sonuçlarından koruma, ülkemizin bölgede Amerikan jandarması yapılmasını önleme ve 12 Eylül'cü rejime son verme savaşımına sizlerin yapacağı katkının büyük önem taşıdığına inanıyor. Özellikle bugün idamlara, işkencelere, tutukevlerindeki insanlık dışı uygulamalara, ilerici güçler üzerindeki baskılara karşı, yurtdışındaki dayanışma hareketini daha da yükseltmek, cuntacı generalleri yalıtlamak için her çabayı göstermek gerekiyor.

"Türkiye Komünist Partisi, yurtdışındaki göçmen işçilerimizin hareketini var gücüyle destekliyor. Komünistler, göçmen işçi hareketinin yığın örgütlerinde öteki ilerici politik güçlerle birlikte omuz omuza savaşımı, eylem birliğini savunuyorlar. Kalıcı kazanımlara ancak en geniş güçlerin işbirliğiyle ulaşabiliriz".

FİDEF Kurultayı başlamadan önce, "İşçinin Sesi"nden bir grup, toplantıyı dağıtmak amacıyla bir saldırı denemesinde bulundu. H.Erdal adlı provokatörün "İşçinin Sesi" sıralarındaki yerini almasından sonra, bu grup içinde saldırgan tutumun yeniden öne çıktığı görülüyor. Tercüman gazetesinin olayı "FİDEF'liler slogan atan İşçinin Sesi grubuna saldırdılar" biçiminde ters yüz etmesi, Hürriyet gazetesinin provokasyonu Birkom'a maletmeye çalışması, Yürükoğlu-Erdal ikilisinin bozguncu, yıkıcı işlevini çok açık ortaya koydu.

Ne ki, Kurultay delegelerinin sorumlu tutumu, bu çevrenin planlarını boşa çıkardı. FİDEF Kurultay'ı, geniş delege ve konuk katılımı ve yapıcı çalışmalarıyla başarıyla sonuçlandı.

TKP MK Genel Sekreteri
Haydar Kutlu yoldaşın kısa özgeçmişi

Haydar Kutlu yoldaş, 1944'de doğdu. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrenciliği sırasında 60'lı yılların antiemperyalist öğrenci hareketine ve örgütlenmelerine aktif olarak katıldı. Sosyalist düşüncelerle tanışması da yine bu yıllarda oldu. Aynı dönemde, birçok direniş ve grevlerde işçilerin arasında yer aldı. İlk kez Cibali Tütün Fabrikası işçilerine bildiri dağıtırken polise düştü. Yine aynı tarihlerde Türkiye İşçi Partisine üye oldu. TİP ilçe yönetim kurulu üyeliği ve Genel Kurul delegeliği yaptı.

Daha sonra da bir grup arkadaşı ile birlikte, Marksist görüşleri yaymak amacıyla çıkardıkları bir derginin sorumlu müdürlüğünü yaptı.

12 Mart 1971 Sıkıyönetim dönemine kadar çeşitli sendikalarda çalıştı. Sıkıyönetimin ilanı ile birlikte polisçe aranmaya başlandı ve illegaliteye geçmek zorunda kaldı.

1974'de TKP'nin örgütlenme çabalarına katıldı. Birçok fabrika ve bölge komitelerinin örgütlenmesinde çalıştı ve bu örgütlerde komite sekreterliği yaptı. Daha sonra TKP İstanbul İl Komitesi sekreteri oldu ve Merkez Komitesi üyeliğine seçildi. 1978'de Politik Büro üyesi oldu ve bir yıl sonra MK Sekreterliğine getirildi. 1980 yılında MK Örgüt Bürosu sekreteri oldu.

12 Eylül 1980'de gerici askersel diktatörlük rejiminin gelmesi ile, yeniden gizlilik konumlarına çekildi. TKP'ne yönelik Mayıs 1981 operasyonu ile cunta tarafından aranmaya başlandı.

1981 MK Plenumunda Merkez Komitesi Yardımcı Genel Sekreteri ve 1983 yılı MK Plenumunda TKP MK Genel Sekreteri seçildi.

TKP'nin Sesine Kulak ver

Hergün saat 5'de 25m 11820 kHz
Saat 7, 9, 11, 13, 17, 19'da 31 m, 9585 kHz; Saat 21, 23, 01'de 49 m, 6200 kHz
Pazar günleri bunlara ek olarak **saat 15'de 31m 9585 kHz**

Türkiye Komünist Partisi Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın 1 Mayıs 1983 günü "TKP'nin Sesi" Radyosu' nda yaptığı konuşma:

Yeni atılım döneminde durum ve görevlerimiz

Değerli yoldaşlar, işçi arkadaşlar, genç dostlar,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi adına, uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve savaş günü olarak kutladığımız 1 Mayıs'ta hepinizi selamlarım. Gerçi, bugün, işçiler, 1976,1977, 1978 ve 1979 yıllarında olduğu gibi 1 Mayıs meydanlarında, barış ve ilerleme sloganlarını gür sesleriyle haykıramıyor. Ama böyle de olsa, işçiler, emekçiler, gençler, öbek öbek kır gezilerinde, dost ziyaretlerinde 1 Mayıs'ı yine de kutluyorlar, şurada ya da burada gizlice dağıtılan bildiriler, küçük el çağrıları, 1 Mayıs ateşinin sönmediğini, onu kimsenin söndüremeyceğini gösteriyor.

Generaller, kendilerini ne denli güçlü göstermek isterlerse istesinler, onlar, yine 1 Mayıs gününde telaş içindeler. Günlerden beri, özellikle işçi semtlerinde, gecekondu bölgelerinde, üniversitelerde, açık ya da örtülü, önlem üstüne önlem alıyorlar. Demek ki, 1 Mayıs'a yasak koymakla, onu işçi sınıfının bilincinden kazıyamayacaklarını generaller de biliyorlar.

En temel ertelenemez görev

TKP MK Plenumu bildiğiniz gibi Nisan ayında toplandı. Plenum bir kez daha şu gerçeğin altını çizdi: Günümüzün en temel, ertelenmez görevi, nükleer bir dünya savaşını önlemek, bu amaçla nükleer silahlarda karşılıklı, eşitlik,eşit güvenlik temelinde indirim yapmak, giderek tam silahsızlanmayı sağlamak, yumuşamayı perçinlemektir. Özellikle Batı Avrupa'ya yeni atom roketlerinin yerleştirilmesini önlemek ivedi bir görevdir. Bu önlenemezse, dünyada yeni bir silahlanma turu başlayacak, bu ise tüm devletlerarası ilişkileri kötüleştirecek, en kötüsü, nükleer savaş tehlikesi ciddi olarak artacaktır.

İktidardaki generaller, nükleer bir savaşın ne demek olduğunu ve Türkiye'nin ne gibi büyük tehlikelerle karşı karşıya olduğunu, ABD'nin başlatacağı bir nükleer savaşta, Türkiye'nin daha ilk saatlerde nükleer bir cehenneme döneceğini çok iyi bilirler. Bununla birlikte, onlar, halkımızdan bu büyük tehlikeyi ısrarla gizliyor, üstelik NATO'nun saldırgan planlarına onay veriyorlar.

Belli ki, cunta, barış savaşının yığınları sarmasından korkuyor. Amerikancılığı ile tanınan bir gazeteci, geçenlerde bu korkuyu pek iyi dile getirdi. Ona göre, barışla başlayanların nerelere gideceği pek belli olmaz. Bu yazara bakılırsa, barış iyi bir şey, ama, sonucu belli olmayacağına göre, halk onun uğrunda savaşmamalı, hatta bu konuda pek fazla konuşulmamalı. Biz onlara şöyle diyoruz:Barış savaşının nasıl sonuçlar doğuracağını kestirmek belki zor olabilir. Ama, eğer onun uğrunda savaşılmazsa sonucun ne olacağı şimdiden bellidir. Yok olmak istemeyen barış için savaşmalıdır. Azılı antikomünist ve ABD emperyalizminin uşağı çevreler, barış savaşından böylesine korkarken, kimi sol grupların barış savaşını neredeyse küçümsemelerini anlamak güçtür.Buradaki yanılgı, Türk işbirlikçi sınıflarının ve generallerin gücünü aşırı abartmaktan kaynaklanıyor. Gerçekte istikarsızlık içinde bocalayan bu güçler, eğer Vaşington'un ve NATO'nun açık desteği olmasaydı, halkın üzerinde böylesine barbarca baskılara cesaret edemezlerdi.

İnsanlığın karşı karşıya olduğu bu tehlikenin kaynağı ve suçlusu emperyalizm ve özellikle ABD emperyalizminin yönetici çevreleridir. Savaş ve silahlanmadan iki sistemi aynı derecede sorumlu tutan görüşlerle partimiz hiç bir şekilde bağdaşmıyor. ABD yönetimi kendisine yöneltilen tüm önerileri geri çevirmekte, saldırgan politikada ayak diremekte, yaklaşık olarak oluşmuş askersel-stratejik dengeyi kendi yararına değiştirmek istemektedir. Reagan'ın sözde "sıfır çözüm" önerisi de, şimdi uydurulan "ara çözüm" önerisi de Sovyetler Birliği'ne karşı askersel üstünlük elde etme amacı taşıyor. Biz, Yuri Andropov yoldaşın bir kez daha açıklıkla yinelediği, Sovyetler Birliği'nin barış önerilerini destekliyoruz. Özellikle NATO ve Varşova bloku ülkelerinin karşılıklı saldırmazlık anlaşması yapması önerisine Türkiye'nin derhal olumlu yanıt vermesini istiyoruz. Türkiye'yi bir atom savaşının yıkımından koruyacak biricik yol bu önerilerin uygulanması yoludur.

Barışın savunulması uğrundaki savaşın somut başarıya ulaşması, cunta yönetimi üzerinde sert bir baskı kurmayı gerektiriyor. Koşullar, generallerin diktatörlük rejimine hemen şimdi son vermeye elvermese bile, her araçla onun Amerikan emperyalizminden yana politikasını yenilgiye uğratmak olanaklı ve zorunludur. Bu amaca, barış yanlısı güçlerin ortak çabalarıyla ulaşılabilir. Biz barış yanlısı güçlerin hareketinde koşulsuz yer almaya hazırız.

Önümüzdeki Haziran ayındaki, "Barış ve Yaşam İçin, Nükleer Savaşa Karşı" Prag Asamblesi, ülkemizde de barış savaşının yükselmesine önemli bir katkıda bulunabilir. TKP, bu büyük foruma, ülkemizdeki barış güçlerinin en geniş katılımı için elinden geleni yapacak, onlarla ortak sesimizi yükseltmek için çalışacaktır.

Göstermelik ve gülünç pazarlık

Türkiye, ABD emperyalizminin planlarında, stratejik bir yer tutuyor. O nedenle, özellikle Reagan yönetimi ile birlikte ülkemiz üstündeki baskılar olağanüstü yoğunlaştı. Bu baskılar, 12 Eylül gericiliği dönemi boyunca çok tehlikeli sonuçlar vermeye başladı. Generaller, ulusal bağımsızlığımızla bağdaşmayan bir dizi gizli anlaşmalar ve pazarlıklarla, ABD'nin pek çok isteğini kabul ettiler. Generallerin Vaşington'la yaptıkları göstermelik ve gülünç pazarlık,şu temele dayanıyor:Türkiye, Amerikan nükleer silahlarını konumlandırma olanağı da içinde, "Çevik Kuvvetler" için Türkiye topraklarında ABD'ne yeni üs kolaylıkları sağlayacak, dahası, gerektiğinde Türk Silahlı Kuvvetlerini Basra Körfezi bölgesinde kullanmasına izin verecek; buna karşılık, ABD de, Türkiye'yi, Yunanistan'a karşı askeri üstünlük sağlayacak ölçüde silahlandıracak... Gerçi, ABD, henüz Yunanistan'a karşı askeri üstünlük sağlayacak ölçüde Türkiye'ye kredi vermemiştir. Ama, Vaşington'un ulusal bağımsızlığımızla ve güvenliğimizle bağdaşmayan isteklerine Türkiye çoktan boyun eğmiştir. Şimdi ABD, Türkiye'de elde ettiği yeni olanakların yanı sıra, Yunanistan'da tehlikeye düşen konumlarını da elde tutmak için manevralar yapıyor.

Somut bir çözum yolu

Burada açık olan gerçek şudur: Türk-Yunan anlaşmazlığı, ABD'ne iki ülke arasında sürekli manevra yapma ve ağırlığını bir ondan, bir bundan yana koyarak, her iki ülkeye hegemonyacı amaçlarını dayatma olanağı veriyor. O nedenle Pentagon, ülkelerimiz arasındaki anlaşmazlıkları körüklüyor. Görülüyor ki, Türk-Yunan anlaşmazlığını barışçı yollarla, NATO karışması dışında gidermek, bunun yanı sıra Kıbrıs sorunun çözümüne yanaşmak, ABD' nin oyununu bozacak olan tek çıkış yoludur.

İkinci gerçek şudur: ABD Temsilciler Meclisi Alt Komisyonu, önceleri "Sovyet tehdidi altında" diye korkutulan Türkiye'ye, askeri kredide kısıntı yaptığına göre, bu yalana bizzat ABD'nin inanmadığı ortaya çıkıyor. Açıktır ki, o, bu yalanı maske yapıyor.

Üçüncüsü, Türkiye'nin izlediği ulusal savunma anlayışının çarpıklığıdır. Türkiye'nin ulusal savunması, Pentagon' a, ABD Kongresine bağımlı kaldıkça, bu hem ulusal bağımsızlığın savunulmasına ters düşüyor,hem de Türkiye' yi, ABD emperyalizminin saldırgan politikasında onursuz bir araç durumuna getiriyor.

Bütün bu olgulardan hareket eden partimiz, 22 Nisan 1983 günlü Merkez Komitesi açıklamasında, somut bir çözüm yolu önerisiyle ortaya çıktı. Buna göre: TKP, kredi karşılığında ABD ile imzalanan SİA ve Mutabakat

→

Anlaşmalarının yırtılmasını istiyor. İlk adım olarak, 1976'da olduğu gibi, Amerikan üslerinin çalışması durdurulmalı, "Çevik Kuvvetler" ve AWACS'lar için üslerin genişletilmesine son verilmelidir. En kısa zamanda açıklanacak bir takvim gereğince, tüm ikili anlaşmalar gözden geçirilmeli, ulusal egemenliğimizle bağdaşmayan maddeler kaldırılmalı ve tüm yabancı askeri üsler sökülmelidir. Türkiye, Varşova Antlaşması ülkeleriyle NATO ülkeleri arasında saldırmazlık anlaşması önerisini desteklemelidir.

Cuntanın manevra olanağı dardır

Yoldaşlar, dostlar,

Evren, Türkiye'de genel seçimlerin 6 Kasım 1983'de yapılacağını açıkladı. Türkiye demokrasiye mi geçiyor? 12 Eylülcü gerici askersel diktatörlük dönemi sona mı eriyor? Bu sorulara gerçeklerden biraz haberli olan hiç kimse olumlu yanıt veremez.

Cuntanın süngüleri altında yapılacak seçimlerde, halk iradesini özgürce dile getiremeyecektir. Anayasa referandumu bunun en iyi kanıtıdır.

Generallerin çıkardığı siyasi partiler yasası, halkı gerçekten temsil edecek, onun çıkarlarını savunacak olan partilerin kurulmasını olanaksız kılıyor. Üstelik, siyasi parti kurma hakkı yurttaşın elinden fiilen alınmış, kimin parti kurabileceği, beş generalin kararına bırakılmıştır. Kendisine üstelik Cumhurbaşkanı diyen Evren, tiranlar gibi konuşuyor, "sakıncalı kimselere" parti kurma izni vermeyeceklerini açıklıyor. Generaller uygun gördükleri bir avuç kişinin birbirine benzeyen partiler kurmasını istiyorlar. Bu bir avuç adamın tayin edeceği kişiler de milletvekili adayı sıfatıyla 6 Kasım günü yurttaşın karşısına çıkacak, oy isteyecek... Cuntanın siyasi partilerinde de, onun sözüm ona demokrasisinde de halkın yeri yoktur, yurttaş, tüm bu gelişmelerin dışında, yalnızca önüne ne sürülürse onu onaylamak zorunda bırakılmak istenmektedir. Cunta, kendisine bağımlı, uydu partilerle oluşturulacak bir parlamentonun örtüsü altında, beş yıl daha iktidarda kalmak için elinden geleni yapıyor. Bu koşullardaki seçimle oluşan parlamentonun şimdiki gülünç Danışma Meclisinden ne farkı olacaktır?

Bu akıl almaz tuhaflıkların sosyal-politik açıklaması şöyledir: Generaller, hem bugün olduğu gibi çıplak bir askeri rejimle ülkeyi yönetemezler, hem de burjuva parlamenter demokrasiye geçemez, halkın özgürlüklerini tanımayı göze alamazlar. Çünkü onlar, dış politikada ülkeyi emperyalist saldıganlığın batağına soktular, ekonomide İMF'nin, Dünya Bankası'nın yenisömürgeci dayatmalarıyla ekonomik bunalımın süregitmesine, giderek derinleşmesine neden oldular. Emekçilerin hayat koşullarını dayanılmaz ölçüde kötüleştirdiler, küçük bir azınlık dışında tüm sınıfların, katmanlarını durumunu sarstılar. Üç yıl boyunca işkenceler, idamlar, yığınsal tutuklamalar, üniversiteden, devlet kuruluşlarına kadar her yerde sürgün ve kıyım uyguladılar, böylece hesabını ödeyemeyecekleri suçlar işlediler. Şimdi onlar, hem eski yöntemlerle iktidarı sürdürmenin yaratacağı tehlikelerden korkuyor,hem de, halkın en küçük özgürlüğü rejime karşı öldürücü bir silah olarak kullanacağından endişe ediyorlar. İşte bu nedenle cuntanın manevra olanağı dardır. Türkiye'de burjuva siyasi çevrlerinin ezici çoğunluğu bile, generallerin göstermelik demokrasiye geçiş adımlarına güven duymuyor.

Yapılacak ilk iş

Böyle de olsa, gerici rejim, kendi oynadığı oyundan da emin değildir. Evren, 6 Kasım seçimlerini şarta bağlamış, beklenmedik bir gelişme durumunda seçimlerin yapılmayacağını belirtmiştir. Öte yandan ise, uydu partilerin ezici çoğunluğa getirileceği parlamentoya bile güvenmeyen cunta, önceden sözü edilen tüm halk düşmanı yasaları da seçimlerden önce çıkarma telaşındadır.

TKP, başta Sendikalar Yasası olmak üzere, cuntanın artık bir tek yasa bile çıkarmasına izin verilmemesini istiyor.

TKP, ilkesel açıdan, kurucularına cuntanın izin vereceği siyasal partilerin cuntadan başka hiç kimseyi temsil edemeyeceği görüşündedir. Bununla birlikte, yeni partilerin her biri hakkında, onların programları, kurucuları belli olduktan sonra, somut görüşlerini kamuoyuna açıklayacaktır.

TKP, cuntava karşı açıkça savaşan sol partilerin dışında kalan partileri, onların siyasal eylemden uzaklaştırılan yöneticilerini, Ecevit, Demirel ve Erbakan'ı,cuntanın keyfi kararlarını artık tanımamaya, siyasi parti kurma hakkının zorbaca çiğnenmesine karşı koymaya çağırıyor. Bu durumda baskı korkusuyla sessiz kalmak, 6 Kasım günü halkın aldatılmasına yardım etmek olacaktır.

Şurası açık ki, Türkiye'de demokrasi uğrundaki savaşımda kararlı adımları atma görevi, herkesden önce sol güçlere, gerçekten demokrat çevrelere düşüyor.

Partimizin kanısına göre, cuntanın seçimlerinden önce, yapılacak ilk iş, milyonlarca emekçinin gözünde, güçlü bir demokratik alternatif yaratmaktır. Hiç bir ilerici, sol, ya da sosyaldemokrat parti, tek başına amacına ulaşamaz. Barış ve demokrasi güçleri, ortak bir program çevresinde işbirliğini gerçekleştirebilirse, cuntanın seçim oyunuyla halkı aldatmasının önüne geçilebilir.

Bize göre bu adımla birlikte, seçimlerde nasıl bir ortak tutum alınacağını da saptamalıyız. Bizim şimdiden ilkesel olarak söyleyeceğimiz şudur: TKP, cuntanın tüm baskılarına karşın ortaya çıkacak her yasal olanağı, seçim kürsüsü de içinde, Barış ve Ulusal Demokrasi Programını yaymak için kullanacak, bu savaşımı illegal çalışmayla birleştirecek ve partimizin devrimci amaçlarını yayacaktır.

TKP, seçim öncesinde, tüm ilerici güçlerin birliğine yönelik girişimleri desteklemeye hazırdır. Bizimle işbirliğine yanaşan partilere, yığın örgütlerine, tek tek kişilere, ortak bir program hazırlamak için, kamuoyuna açıkladığımız "Barış ve Ulusal Demokrasi İçin" başlıklı Eylem Programımızı tartışmalarını öneriyoruz. Biz de onların görüşlerini, eylem programlarını, taleplerini incelemeye, tartışmaya hazırız.

TKP, tarafların eşitliğini, propaganda özgürlüğünü ve örgütsel bağımsızlığını koruyacağı bir eylem birliğinin ertelenmez görev olduğu kanısındadır.

İvedi görevler

TKP bugünkü evredeki ivedi görevlerimizi Eylem Programında açıklamıştır:

Birincisi, TKP, Türkiye'nin dünya barışının savunulmasına katkıda bulunması için elinden gelen tüm güçle savaşacaktır.

İkincisi, TKP, Türkiye'yi bir nükleer savaşta yok olmaktan korumak, ülkemizi ABD emperyalizminin jandarması yapma planlarını yığınların savaşıyla boşa çıkarmak için çalışacaktır.

Üçüncüsü, TKP, hangi kılığa bürünürse bürünsün, 12 Eylülcü rejime son vermek, bu rejime son verenlerin ortak hükümetini kurmak ve ulusal demokrasiyi gerçekleştirmek için, tüm barış ve ulusal demokrasi güçleriyle birlikte savaşacaktır.

Dördüncüsü, TKP, bu başlıca güncel amaçlar, ya da bunlardan herhangi birisi için birleşilebilecek herkesle işbirliği yapacaktır.

İşte TKP'nin emperyalist saldırgan politikaya ve cuntaya karşı, ülkeyi içinde bocaladığı bunalımdan çıkartmak için ortaya koyduğu ivedi program özetle böyledir. Bu programın gerçekleşmesi, her şeyden önce, yığınların savaşına, onların birliğine ve örgütlülüğüne bağlı kalıyor.

Kürt ulusal hareketinin rolü

Burada bir sorun üzerinde durmak yararlı olacaktır: "Barış ve Ulusal Demokrasi" programının amaca ulaşmasında, Kürt ulusal hareketinin rolü sorunu karmaşık bir sorundur ve aydınlatılmaya muhtaçtır. Buradaki zorluk, bazı Kürt devrimci demokrat gruplarının, kendilerine savaş alanı olarak yalnızca Türkiye'nin Kürdistan bölgesini seçmiş olmalarından kaynaklanıyor. Geniş bir eylem birliği hareketinde Türk-Kürt ilerici güçlerinin ortak yer alması böylesi pratik bir zorlukla karşı karşıya geliyor.

Bu konuda bizim görüşümüz şöyledir: Kürt ulusal demokratik hareketinin Türkiye'deki devrimci süreçte olum-

lu bir rol oynaması, onun işçi sınıfıyla ve işçi sınıfının örgütleriyle sağlam bir bağlaşıklık kurmasını gerektiriyor. Bu bağlaşıklık, kuşkusuz, Kürt ulusunun demokratik çıkarlarıyla uyumludur. Çünkü işçi sınıfının ve onun örgütlerinin dışında, hiç bir örgüt, sınıf ya da katman Kürt ulusal sorununun çözümüne ciddi bir katkıda bulunamaz.

Biz sorunun olumlu çözüm yolunu ortak olarak araştırmaktan yanayız. Bununla birlikte, bize göre, Kürt ulusal demokratik örgütleri, elbette bir yandan -tıpkı bizim partimiz gibi- kendi temel program amaçları için çalışırken, öte yandan da, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunan işçi sınıfıyla, TKP ve öteki işçi sınıfı örgütleriyle bağlaşıklık kurmalı, onun enternasyonalizmine güvenmeli ve ulusal sorunda açık bir programı olmayan,hatta tersine, Türk şovenizminin bir ölçüde etkisi altında bulunan küçük-burjuva ve burjuva demokratik örgütlerle barış ve demokrasi için birlikte yürümeyi göze almalıdır. Çünkü, hem işçi sınıfı için, hem de Kürt ulusal demokratik hareketi için, bugünkü evrede barış ve demokrasi yolu dışında, nihai amaçlara ulaşmanın bir başka yolu yoktur.

Biz, onayladığımız Eylem Programı ile, Türk ve Kürt devrimci hareketlerinin ortak çıkarlarını dile getirdiğimiz kanısındayız.

Kalıcı bir eylem birliği için

Değerli yoldaşlar, dostlar, arkadaşlar,

Bugüne kadar partimizin kendi dışındaki güçlere karşı tutumu üstüne çok şey söylendi, yazıldı. Birçok durumda bu iddialar büyük haksızlık olsa bile, biz yine de bize yönelen eleştirilerden öğrenmeye, bağlaşıklarımıza nasıl yaklaşmak gerektiğini aralıksız araştırmaya çalışmalıyız. Özellikle bugün, sol, ilerici güçler arasında eylem birliği olanakları, potansiyelleri son derecede genişlemiştir.

Şimdi, tüm bu güçler, kendi konumlarını gözden geçiriyor ve yeni koşullardaki politikalarını olgunlaştırıyor. Eğer azami bir esneklikle hareket edilirse, karşılıklı tutarlı davranış içine girilirse, ölçüsüz suçlamalar bir yana bırakılırsa, geçmiştekine benzeyen karşılıklı önyargıların oluşması önlenebilir. Ve yapıcı bir diyalog ortamı doğabilir. Ne yazık ki, bugün bile kalıcı bir eylem birliği yolunda çok az şey yapılabilmiştir.

Geçtiğimiz ay, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin başkentinde yapılan "Karl Marks ve Günümüz: Barış ve Toplumsal İlerleme Savaşımı" konulu uluslararası konferans, yalnız içeriği bakımından değil, özel olarak da bileşimi bakımından ilerici güçler için öğretici değer taşıyor. Bu konferansta, aynı ülkede çalışan, aralarında ideolojik ya da taktik farklar olan birden çok parti, ortak düşmana karşı birleşmiş olarak, dünya devrimci sürecinin geniş yelpazesinde yerlerini aldılar. Aynı türden ayrılıklar, bizim ülkemizde yalnızca ölçüsüz çatışmalara yol açarken,söz konusu ülkelerdeki partiler, ortak savaşın sorumluluğunu duymanın iyi örneğini verdiler.Elbette ki, biz komünistler, ülkemizdeki bu olumsuz tablonun değiştirilmesinde üzerimize düşen sorumluluğun bilincindeyiz. İnancımız şudur: Türkiye devrimci hareketi de kendi arasındaki dayanışmayı sağlama yeteneğini gösterebilir ve dünya devrimci sürecine kendi katkısını yapabilir.

Parti kadrolarımız şu başlangıç noktasını iyice kavramalıdırlar: Önce her türlü sübjektif engeli aşmak için biz üstümüze düşeni kararlılıkla yapalım; buna rağmen hareketi bölmek, eylem birliğini baltalamak isteyenler çıkarsa, onlara karşı amansızca savaşalım. Partimizi yalıtlama, ilerici güçler arasındaki ilişkilere sığmayacak ölçüde karalama girişimlerine elbette göz yumamayız. Ama, komünistlerin buradan ültimatomcu bir politika çıkartmaya hakları yoktur. Biz eylem birliğini kendimiz için, kendi özel çıkarlarımız için değil, hareketin ortak çıkarları için istiyoruz. Kaldı ki, ültimatomcu tutuma girmek, gerçekte antikomünist yalıtlama taktiğine hizmet etmekten başka bir sonuç doğurmaz. Üç yıl boyunca, birçok partiye göre, yığınlardan kopmadığımız da doğrudur. Partide skandal yaratan birkaç döneğin varlığı , dışımızda ne denli büyük yankılar uyandırırsa uyandırsın, bizim üç yıl boyunca partimizin birliğini birçok partiye göre çok daha etkinlikle koruduğumuz da doğrudur. Ama, dışımızdaki güçlere tepeden bakma, onları küçümseme, deyim uygunsa, Marksizm-Leninizmi ve proletarya enternasyonalizmini tekelinde sayma tutumu, komünistin tutumu olamaz. Marksizm-Leninizmebağlı olduğunu söyleyen bir kimse karşısında çocukça itirazlarda bulunmaktansa, bu kimsenin niçin bizimle birlikte olmadığını anlamaya çalışmak çok daha akıllıca bir iştir. Partimizle, onun işçi sınıfımızın ve uluslararası komünist hareketin sıralarındaki saygınlığıyla haklı bir gurur duyuyoruz. Ama kendini beğenmişliğin de amansız düşmanı olmalıyız. Kendine güvenen devrimci, boş yere övünmeyen, iş yapan kişidir.

Her alanda yeni bir atılım

Değerli yoldaşlar,

Merkez Komitesi Plenumunda ,partimizin durumunu ayrıntılı bir biçimde gözden geçirdik. Vardığımız sonuç şu gerçeği gösteriyor: 1973 yılında, Başkan Bilen yoldaşın yönetiminde açılan atılım dönemi, başlıca amaçlarına ulaşmış bulunuyor. Parti, bu tarihsel görevde Bilen yoldaşın rolünü unutmayacaktır. 1973-1980 yılları arasındaki nisbeten elverişli koşullarda elde edilen deneyim, 1980-1983 gericilik dönemi boyunca elde edilen deneyimle tamamlanmış, örgütün devamlılığı, kalıcılığı, yönetimlerin süreklliliği güvence altına alınmıştır. Ana çekirdeğini komünist işçilerin oluşturduğu parti kadrolarımız, Marksizm-Leninizmlesilahlanmış, çetin sınavlardan geçmiştir. Böylece, parti dışında Marksizm-Leninizme yönelen kadroları toparlayarak partiyi yeniden ayağa kaldırma dönemi bu anlamda sona ermiş, şimdi, varolan parti kadrolarına, örgütlerine dayanarak, her alanda yeni bir atılıma geçmek görevi öne konmuştur.

Burada söz konusu olan görevler şunlardır:

Birincisi, aralıksız süren saldırılara karşı parti kadrolarını korumaktır. Bu görevin bir yönü, elde edilen deneylerin ışığında, partinin polise karşı ustaca savaşan profesyonel devrimciler örgütü olma niteliğini yükseltmektir. Legalist düşlere yer yok! Gizlilik profesyonel devrimcinin hayat tarzı olmalıdır. Kadroları korumanın ikinci yönü, gerektiği kadar illegal, mümkün olduğu kadar legal çalışma ilkesini uygulamaktır.

İkincisi, parti saflarını arındırmak ve pekiştirmek görevidir. Varsın, partimizin düşmanları, Erdal ve benzerlerinin hıyanetini dillerine dolasın ve bize karşı kullansın! Gerçekte parti, oportünistlerden, provokatörlerden, geçici yol arkadaşlarından arındıkça güçlenir. Özellikle savaşın keskin dönemeç aldığı koşullar, parti içindeki oportünistlerin sinirlerini zayıflatıyor, partiye sızan provokatörlerde ise, artık öldürücü darbeyi vurma zamanı geldi yanılgısını uyandırıyor. Böylece bu antiparti elemanlar, yağmur yağınca dört yana saçılan solucanlar gibi kendilerini açığa vuruyor, gerçek yüzleriyle ortaya çıkıyor. İşte böylesi durumlarda iki cephede birden savaş olağanüstü keskinleşiyor ve partiyi gerçekten arındırmanın koşulları olgunlaşıyor. Komünistlerin bu savaşta çelikleşmesiyle, parti sıralarının birliği gerçekten ve yıkılmazcasına pekişiyor. Yeni atılım dönemi işte bu süreci sonuçlandıracaktır. Yeni atılım dönemi, aynı zamanda, yeni kadroların, yeni güçlerin sıralarımızı güçlendirmesiyle nitelenecektir. Çok sayıda genç işçi, öğrenci ve şaşırtıcı bir olgunluk gösteren liseli genç insan, üç yıl boyunca inanılmaz görevlerin üstesinden geldiler ve daha şimdiden genç komünistler sıfatına hak kazandılar. Tutuklamalarla boşalan sıralarımızı dolduracak geniş bir yedek gücümüz var.

Üçüncüsü, ideolojik çalışmayı ve parti içi eğitimi yeni bir düzeye yükseltmek görevidir. Bu görev, parti sıralarının birliği, pekişmesi görevinin organik bir parçası, deyim uygunsa, onun özüdür. Şimdi parti, ideoloji cephesinde çalışan tüm yoldaşlardan, en az örgütçülerimiz, en tehlikeli alanlarda çalışan savaşçılarımız kadar cesur olmalarını istiyor. Gerçeğin gözüne bakın, yanlışlara göz yummayın! Merkez Komitesi'nin sizi düzelteceğini unutmayın ve o nedenle yanlış yapmaktan korkmayın.

Dördüncüsü, Eylem Programını yaşama geçirmek görevidir. Parti aydınlar kulubü, enformasyon bürosu değil, işçi sınıfının, yığınların öncüsüdür. PartimizinEylem Programını hazırlamak bir iştir, ama onu her şeyden önce yığınlara mal etmek asıl iştir. Şimdi görev, vargüçle, yığınları bu Eylem Programındaki amaçlara yönlendirmektir. Cun-

tanın uydu partilerinin programlarıyla bizim Eylem Programımızı yığınlar arasında sürekli karşılaştırmak, yaymak için tüm parti örgütlerimiz gerekli hazırlıkları yapmalıdırlar. Yığınlar arasında, legal yığın örgütlerinde çalışan komünistler, Eylem Programını, önce legal dile, sonra da kendi alanlarının diline çevirmeli, tüm güçleriyle sloganlarımızı, taleplerimizi yığınların savaşında bayraklaştırmasını öğrenmelidirler. Teknik nedenlerle, izlenme, ya da tutuklamalar nedeniyle partiyle bağı kopmuş olan yoldaşlar "Nerede bir komünist varsa, parti oradadır" sloganıyla, şimdi Eylem Programımız temelinde yığınlar arasındaki geniş açıklama kampanyasında önemli rol oynayabilirler.

Beşincisi, 1983 atılım döneminin ulaşmak istediği amaçtır. Parti yeni atılım döneminin amacına ulaştığına karar verdiği zaman, şu coşku uyandırıcı saptamayı yapabilmelidirler: Şimdi, TKP'nin katılımı olmadan, Türkiye'de hiç bir politik güç, hiç bir ulusal ve sosyal sorunu çözemez. İşte ulaşılacak aşama budur. İşte, önümüze koyduğumuz görevler, amaçlar bunlardır.

Yenmesini de öğrenerek

Şurası açık ki, üç yıllık eşine rastlanmayan ağır terör altında, işçilerin örgütleri geçici olarak zayıfladı. Politik bakımdan yeterince olgunlaşmamış emekçiler, şimdilik, sömürüye, haksızlıklara sessizce katlanmanın dışında çıkış yolu göremiyor. Türkiye işçi sınıfı, 1 Mayıs alanlarını geçici olarak, cuntanın çizmelerine terketti ve fabrikalarına, gecekondularına çekildi. Sınıf savaşının tarihi içinde, bu üç yıllık duraklama, gerileme dönemi hiç bir şeydir. Çok geçmeden sessizlik döneminin yerini açık sınıf mücadelesi alacak, işçi sınıfı ilk fırsatta yeniden alanları dolduracak, grev sirenleri yeniden ötecek ve 1 Mayıs bayrağı yeniden göndere çekilecektir. Ama bu kez işçi sınıfı, geçmişteki tüm yanılgılardan dersler çıkarmış olarak, yalnız savaşmasını değil, yenmesini de öğrenerek, üç yıllık despotizmin acısını çıkaracaktır.

Çetin ve zor gizlilik koşullarında savaşan tüm yoldaşları, zindanlarda partimizin sesini yükselten, birliğini koruyan, savaşlarını sürdüren yoldaşları, ağır işkencelere rağmen partimizin onurunu çiğnetmeyen direngen yoldaşları, dağılan parti örgütlerimizi cesaretle, beceriyle toparlanmasını bilen kadrolarımızı, örgütlerimizi, üç yıldır polisin ağır saldırısı altında ayakta kalmayı başaran, saflarından ser verip sır vermeyen bir yiğit komünisti çıkaran İstanbul Parti örgütlerimizi, MK üyemiz Deniz yoldaşın tertemiz, yüce anısı önünde selamlıyorum.

Yaşasın partimiz Türkiye Komünist Partisi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi! ■

Yeni tip parti

Bolşevik Partisi'nin başlangıcı olan Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin İkinci Kongresi, bundan 80 yıl önce, 30 Temmuz 1903'te açıldı. Kongre, Vladimir İlyiç Lenin'in işleyip geliştirdiği ideolojik, politik, örgütsel ilkeler temelinde, Rusya'daki devrimci Marksist örgütlerin birleşme sürecini tamamladı. Böylece tarih sahnesinde yeni türden bir parti doğdu. Bu parti, bir işçi sınıfı partisi, bilimsel komünizmin, sosyalist devrim ve komünist kuruculuğun partisiydi...

Bolşevik Partisi, devrimci eylem yeteneğinden yoksun İkinci Enternasyonal partilerinden özünde farklı bir partiydi. Doğduğu anda mayasında varolan ve daha sonraki gelişmesi içinde duruluk kazanan bu yeni türden partinin ayırdedici yanları, özgül nitelikleri şunlardır:

- Bu parti, Marksist-Leninist öğretiyi kendine kılavuz alır. Devrimci teori ile devrimci pratiğin bütünsel birliğini sağlayarak bu öğretiyi yaratıcı bir biçimde geliştirir.
- Bu parti, işçi sınıfının kollektif politik yönetmenidir. İşçi sınıfı örgütünün en üst biçimidir. Tüm emekçilerin öncüsüdür. Tükenmez gücünün kaynağı olan yığınlarla sımsıkı bağlar kurar.
- Bu parti, çalışmalarını demokratik merkeziyetçilik temelinde yürütür. Saflarının ideolojik ve örgütsel birliğini hiç durmaksızın güçlendirir. Bilinçli bir disipline özen gösterir. Parti üyelerinin çalışmalarını geliştirir, ilerletir.
- Bu parti, hizipçilik ve sekterliğin hiçbir türüne, revizyonizm, oportünizm ve dogmatize hoşgörü göstermez.
- Bu parti, devrimcileştirici çalışmalarının, politikalarının sonuçlarını gözden geçirir. Uluslararası komünist hareketin kazandığı deneyimleri sürekli olarak inceler, değerlendirir, yaşama geçirir.
- Bu parti, proletarya enternasyonalizmi ilkelerini ardıcıl olarak uygular..

Parti, demokratik merkeziyetçilik ilkelerine ve Leninci parti yaşamı kurallarına şaşmaz bir biçimde uyulmasını sağlar. Bu temeller üzerinde nitel yapısını iyileştirme sorunlarını çözer. Parti saflarını toparlar. Temel örgütlerin etkinliğini, bu örgütlerin emek kollektiflerindeki etkisini artırır.

Kadro çalışmalarıyla ilgili olarak parti, tüm parti kesimlerinde, devlet, ekonomi, kültür, eğitim alanlarındaki çalışmalarda, politik bakımdan olgun, yüksek ahlaklı, işinin ehli, girişimci, örgütsel yeteneği ve yenilik duygusu olan kişiler bulunmasına özen gösterir. İlkelilik ve kesinkeslik ölçütlerini yükseltirken, eleştiriyi, özeleştiriyi geliştirirken, denetim sistemini, uygulamadaki doğruluğu yetkinleştirirken, parti, eksikliklere parmak basacak, onları ortadan kaldıracak, parti ve devlet aygıtının her düzeyinde disiplini, örgütlenmeyi iyileştirecek güvenilir araçlara başvurur.

SBKP, Leninci çalışma stilinin her bakımdan uygulanmasına büyük önem verir. Leninci çalışma stili, tüm sosyal süreçlere bilimsel bir yaklaşımı sağlayan yaratıcı bir stildir. Bu stil, yığınlara sürekli bağlılık, yüksek verimlilik, somut ayrıntılara dikkat, daha yüksek ölçütler isteyen bir yaklaşım, biçimcilik, kırtasiyecilik ve gösterişin hiçbir türüne göz yummama demektir. Parti, bugün gerekli olan anlayış tarzının, tumturaklı sözler değil, işe özen gösterme olduğunu vurguluyor.

(RSDİP'nin II. Kongresi'nin 80. yıldönümü dolayısıyla SBKP MK'nin 5 Nisan 1983 tarihli kararından)

Yine rastlantı

"Bizim komünistler de birbirine düştü". TKP MK'nin Plenumunun sonuçları, "aman bölünmeyelim" başlıklarından geçilmeyen "Tercüman" da 26 Nisan günü böyle duyuruldu. Fazla inandırıcı olmamış ki, iki gün sonra "Tercüman", "TKP yönetimi TİP'lilerin eline geçti" başlığını attı.

Şimdiye kadar, TKP yönetiminin bölünmüş olduğuna ilişkin yazıları "İşçinin Sesi"nde okurduk. Ne ki, "İşçinin Sesi"nin 28 Mart günlü sayısında şu da yazıyordu: "TKP yönetimi ile TİP yöneticileri arasında ideolojik, siyasal hiçbir ayrılık yoktur. Bu küçükburjuva görüşlü grup, özünde TİP partizanıdır.

"Rastlantılar" bu kadar değil. "Tercüman", "Andropov-Çernenko çelişkisi"ne ilişkin CİA'nın klasik yalanlarını "yaratıcı biçimde" Türkiye koşullarına uygulayıp TKP'deki yönetim değişikliğini buna bağlarken, "İşçinin Sesi"nde ve H.Erdal imzalı broşürlerde, "resmi TKP' de 12 Eylül'den sonra bir dış karışma ile karşılaşıldı" biçiminde antisovyetik savlar yer alıyor. "Tercüman"la Yürükoğlu-Erdal ikilisi arasında TKP'ye ve onun enternasyonalist çizgisine karşı savaşta hiçbir ideolojik, politik ayrılığın olmadığı açıkça görülüyor. Bunlar, TKP'nin, son plenumundan daha da güçlenerek çıkmasından huzursuz oluyorlar. Bir amaçları da, TKP ile TİP arasında gelişen eylem birliğine gölge düşürmektir.

"Tercüman" bir de "kurnazlık" yapmış: Kutlu yoldaşın Rizospastis gazetesine verdiği demeçteki, özgeçmişiyle ilgili bilgileri "Türk istihbarat yetkililerinin elde ettiği bilgiler" diye tanıtıyor. Anlaşılan morale ihtiyaçları var!

Ulusal ekonomiye geçiş

Zeki TİRELİ

V. Beş Yıllık Plan için "Dünya Bankası"nın "Yeni" Ekonomik stratejisi:	Ulusal Ekonomi İçin TKP'nin Eylem Programı
▪ Türkiye'de 24 Ocak kararlarıyla alınan önlemlerin benzer önlemlerle desteklenmesi zorunludur.	▪ Devletin izlediği ekonomik politika kökten değiştirilmeli, emperyalist ülkelerin dayattığı, ekonomik bağımlılığı artıran, bunalımı emekçilerin sırtına yükleyen 24 Ocak kararlarına ve bunun değişik türden uygulamalarına son verilmelidir.
▪ Bu uygulamalar dış dünyaya dönük olmalı ve liberal ekonomi kurallarına dayanmalıdır. Yabancı sermayenin teşviki için daha çok önlem alınmalıdır. Türk parasının değeri düşürülmeye devam edilmeli, dışalımda korumacılık azaltılmalı, makine ve ara malı dışalımı serbest bırakılmalı, gümrük oranları giderek azaltılmalıdır.	▪ Yabancı sermayeye tanınan ve ekonomik bağımsızlığımızla uyuşmayan tüm ayrıcalıkların kaldırılması, iç pazarın yabancı sermayeye karşı korunmasının bir güvencesidir. Dış alım ve dışsatımda devletin rolü sürekli artırılmalıdır.
▪ Ekonomide ağırlık özel sektöre verilmelidir. KİT'lere devletçe sağlanan vergi, kredi, sübvansiyon gibi her türlü ayrıcalık ortadan kaldırılmalıdır. Kamu yatırımlarının boyutu kısıtlanmalıdır. Kamu sektörü, tekstil,ayakkabı, çimento, şeker gibi mallar üretmekten vazgeçmelidir.	▪ Devlet sektörü güçlendirilmeli, devlet işletmelerinin ve ekonomik kuruluşlarının özel kapitalist tekellerin çıkarına kullanılmasına son verilmelidir. Büyük holdinglere devlet bütçesinden "teşvik, "vergi muafiyeti", "vergi iadesi" gibi adlar altında yapılan ödemeler durdurulmalı, bu fonlar devlet işletmelerinin güçlendirilmesine yöneltilmelidir.
▪ Türkiye özellikle ağır sanayiden vazgeçmelidir. Tarım kesimi kalkınmada öncelikli sektör olmalıdır.	▪ Ekonomide, sanayi ve tarımda ekonomik bağımsızlığı sağlayacak, yapısal bozuklukları ve bölgesel derin eşitsizlikleri giderecek planlı bir kalkınma politikası izlenmelidir. Burada herşeyden önce devlet eliyle ağır endüstrinin kurulması ve modern teknolojinin yaratılması için kaynaklar seferber edilmelidir. Sanayi ve tarımın uyumlu gelişimi sağlanmalıdır.
▪ Tarıma hükümet müdahalesi kısıtlanmalı, ürün fiyatları düşürülmeli, özel sektör, tarım ürünleri dış ticaretine daha fazla girebilmesi için teşvik edilmelidir. Tarım kredilerinde Ziraat Bankasının tekelci uygulamaları kaldırılmalıdır. Tarımın makineleşmesi önlenmeli, bu amaçla çiftçiye verilen düşük faizli krediler ve gübredeki sübvansiyon kaldırılmalıdır.	* Demokratik bir toprak reformu yapılmalı, topraksız ve yoksul köylüye yeterli toprak dağıtılmalı, tarım modernleştirilmeli, köylü işletmelerine ucuz fiyatla ve düşük faizli krediyle gübre, ilaç, tohumluk, araç ve gereç sağlanmalıdır. Üretimden girdi sağlanmasına ve satışa kadar her alanda gönüllülük temelinde kooperatifleşme hareketi desteklenmelidir. Taban ve destekleme fiyatları köylünün emeğini değerlendirici düzeyde saptanmalıdır.
▪ Türkiye bu raporda yazılanları uygulamalıdır.	▪ Emperyalist ülkelerle eşitsiz ekonomik ilişkilerin yerine bütün ülkelerle karşılıklı yarar ve eşitlik temelinde ekonomik ilişkilerin kurulması olanaklı ve zorunludur. İMF ve Dünya bankası gibi kuruluşlara bağımlılık sona ermelidir.
(Dünya Bankası'nın son Türkiye Raporu'ndan, Milliyet, 26. 4. 1983)	("Barış ve Ulusal Demokrasi İçin Eylem Programı sayfa 20-21)

Raslantı mı? Yaklaşık aynı günlerde Türkiye'nin gündemine giren bu iki belgeyi karşılaştıran okuyucu, haklı olarak bu soruyu soracaktır. Elbette raslantı değil! Bir yanda emperyalizm ve işbirlikçilerinin ülkemizi, halkımızı daha da sömürme, kendilerine daha da bağlama programı, öteyanda işçi sınıfının bunalımdan çıkışın, ulusal ekonomiyi kurmanın, emekçiyi korumanın yolunu çizen programı! Çıkarları her alanda çelişen, uzlaşmaz iki sınıfın programları da her konuda birbirinin tam karşıtı yönde olmak zorunda! Hele bugün! En gerici emperyalist güçlerin denetimindeki Dünya Bankası, bu güçleri yaşatabilmek için, Türkiye'ye intihar etmeyi dayatıyor. Türkiye ekonomisi zaten can çekişiyor. 24 Ocak politikasıyla, ulusal ekonomiyi bir yumrukta yere serdiler. Şimdi beş yıllık "yeni" stratejiyle ezip öldürmek istiyorlar.

Türkiye'nin en ilerici sınıfının partisi, tüm öteki ulusal güçlere ulusal ekonomiyi ölüm döşeğinden kurtarmanın, canlandırmanın yolunu, yığınlara ne için savaşmak gerektiğini gösteriyor. Bu yol ekonomik bağımsızlık ve sanayileşme yoludur, halkın genliğine gidecek yoldur.

İMF'nin, Dünya Bankası'nın ve emperyalizmin işbirlikçilerinin, "Türkiye mucizesi" balonu, Brezilya ve Şili balonlarından çok daha çabuk söndü. Zaten onlar kadar şişememişti bile. Şimdi: "Kurtarılacak şirketler listesi genişliyor" (Günaydın", 24 Nisan), "Dışsatımda duraklama belirtileri" kesinleşti, "Şubat'da bir yıl öncesine göre gerileme oldu" ("Milliyet", 20 Nisan), Maliye Bakanı banka yöneticileriyle, bankaları devletleştirmek zorunda kalmamak için alınacak önlemleri tartışıyor (22 Nisan günlü demeç). Bu ortamda büyük burjuvazi sıralarında paniğin başlaması uzak değildir.

"Nasıl, demokrasiye gerçekten geçilmesi, 12 Eylül öncesi demokrasiye dönülmesi demek değilse, ulusal ekonomiye geçiş de, 24 Ocak öncesi ekonomik politikalara geri dönülmesi olmaz" (Haydar Kutlu yoldaşın TKP MK Plenumunda okuduğu Rapor'dan).

Eğer tüm ulusal güçler TKP Eylem Programında yazılan istemler çevresinde birleşir ve savaşıma atılırlarsa, 24 Ocak'çıları bir darbede yıkıp devirmek ve nesnel koşulların dayattığı zorunlu istemleri gerçekleştirmek hiç de zor olmayacaktır.

TKP-YKP Basın Açıklaması

Yunanistan Komünist Partisi Genel Sekreteri Harilaos Florakis başkanlığında, Merkez Komitesi Politbüro üyesi Dimitris Sarkis ve Merkez Komitesi görevlisi Thedora Sarı'dan oluşan YKP delegasyonu ile Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Haydar Kutlu başkanlığında, Merkez Komitesi Politbüro üyesi ve Merkez Komitesi Sekreteri Neval Zaro ve Merkez Komitesi Sekreteri Oktay Kaya yoldaşlardan oluşan TKP delegasyonu arasında, Berlin'de, "Karl Marks ve Günümüz" adındaki uluslararası bilimsel konferans sırasında bir karşılaşma yapıldı. Delegasyonlar birbirlerine kendi ülkelerindeki durum hakkında bilgi verdiler ve değişik güncel uluslararası sorunlar üstüne görüş değiş tokuşunda bulundular.

Her iki delegasyon "Pershing 2" ve "Cruise" füzelerini Batı Avrupa'ya yerleştirmek isteyen, silahlanma yarışını körükleyen, yeni gerginlik ocakları yaratan emperyalizmin, başta ABD emperyalizminin, bu girişimleri sonucunda uluslararası durumun ağırlaşması üstüne duydukları kaygıyı belirttiler.

Reagan yönetimi ABD'den binlerce kilometre uzaklıkta dünyanın birçok bölgesini "ulusal çıkar" bölgesi ilan ediyor.

Türk-Yunan anlaşmazlığını kışkırtan ve kullanmaya çalışan, gerici Türk askersel cuntasına Pentagon'un jandarması rolünü veren emperyalistler, Doğu Akdeniz'de ve Yakındoğu'da da her çabayı gösteriyor.

Türkiye Komünist Partisi, Ankara şovenistlerinin kışkırttığı Yunanistan düşmanı kampanyayı protesto etti, Yunanistan işçi sınıfı ve halkının antiemperyalist savaşımıyla tam bir dayanışma içinde olduğunu belirtti.

Yunanistan Komünist Partisi, Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi Deniz yoldaşın hapiste işkenceyle öldürülmesi karşısında duydukları nefreti dile getirdi, tutuklu olan ve koğuşturulan Türkiye komünistleriyle, yurtsever ve barışsever güçleriyle dayanışmasını açıkladı.

Her iki parti, bölgelerinde ve tüm dünyada barışı sağlamlaştırmak için çabalarını arttırmaya ve koordine etmeye hazır olduklarını belirttiler.

Son olarak, barış, silahsızlanma ve sosyal ilerleme yolundaki savaşım çerçevesinde ilişkilerini güçlendirme ve derinleştirmeye kararlı olduklarını açıkladılar.

SBF'de dağıtılan bildiri

Başı 12. sayfada

bu hocalarımız da terörist!

Ama Mülkiye, bu kez sessiz durmadı. Ayağa kalktı. O Mülkiye ki, Osmanlı zulmüne, emperyalist talana direnmişti. O Mülkiye ki, Menderes diktatörlüğüne tek bir yumruk gibi karşı çıkmıştı. O Mülkiye ki, 12 Martta susmadılar diye dekanını, hocalarını, öğrencilerini Mamak'a atmışlardı. O Mülkiye ki, faşistlere göz açtırmadı diye gericiliğin boy hedefi olmuştu. Cunta da SBF'yi susturduğunu sanıyordu. Ama yanıldı. Mülkiye, tarihsel görevini yerine getirdi. Cuntanın gözdağlarından korkmadık ve beş hocamızın atılmasını, gerici tüm uygulamaları, cuntayı protesto için, BİR GÜNLÜK YEMEK BOYKOTUNU başarıyla uyguladık. Şan olsun Mülkiyelilere! Şan olsun Türkiyeli tüm ilericilere, demokratlara!

"Herşey suskun", "cunta çok güçlü","demokrasiye geçiyoruz".. Bunların hepsi laf kardeşler. Asıl güçlü olan halk yığınlarıdır. Örgütlenmiş yığın hareketinin sonucu, son boykot eyleminde kanıtlanmıştır. SBF'deki ve başka yerlerdeki yığınsal çıkışlar,yığınsal örgütlenmeler, cuntayı da, YÖK'ünü de tarihin karanlığına gönderecek tek güçtür. Unutma!

- Mülkiyeliler, cuntaya, ABD emperyalizmine karşı birlik için demokratik komitelerde örgütlenelim!
- Kahrolsun cunta! Kahrolsun YÖK!
- Yaşasın özerk, demokratik üniversite kavgamız!

SBF'li ilericiler, demokratlar

Tek bir noktaya vurmak için

B. GÜNER

TKP MK Nisan 1983 Plenumu raporunda şöyle deniyor: "Tüm yurt içi ve yurt dışı parti örgütleri, şimdi önlerine, içinde bulundukları somut koşullarda barış için savaşımı yükseltmenin görevlerini koymalı ve var güçleriyle bu yolda çalışmalıdırlar".

Dünya üzerindeki gelişme, gerginliğin daha tırmanmasıyla, nükleer bir yıkımı içeren bir yolda mı ilerleyecek? Yoksa Varşova Antlaşması üyesi devletlerin Prag önerileri temelinde yumuşamaya dönüş mü sağlanacak? Yanıt, komünistlerin, en geniş barış güçlerinin dünya çapındaki savaşımına bağlıdır. TKP, tüm kardeş partiler gibi, önüne, ABD ve NATO'nun nükleer silahlanma ve savaş planlarına karşı savaşımı olanaklı olduğu kadar aktifleştirmek, en üst düzeye çıkartmak hedefini koyuyor.

Şunu asla gözardı edemeyiz: Reagan yönetiminin ve emperyalizmin en saldırgan kesimlerinin "Haçlı Seferi", yalnızca ideolojik bir hat değildir. Bu, önde gelen emperyalist ülkelerin devlet politikasıdır. Bu, Suriye'ye saldırı planları, Nikaragua devrimini boğma çabaları gibi, sürekli somut bir içerikle doluyor. "Haçlı Seferi" politikası, iki sistem arasındaki ilişkilerde nitel bakımdan yeni bir evre oluşturuyor. Bu politika kapsamında atılan ve cuntanın elindeki Türkiye'yi de içeren adımlar, Sovyetler Birliği'ni, öteki sosyalist ülkeleri cepheden vurmayı amaçlıyor. Örneğin, Ankara'da Türkiye'deki üsler konusunda "konferans veren" Amerikalı Prof. Koniholm, Amerikan elçisinin ısrarla katıldığını belirttiği şu görüşleri öne sürüyor: "Böylece NATO uçakları Kafkasları vurabilecek bir noktaya getirilecek ve Amerikan Çevik Kuvvetleri Körfeze çok yaklaşmış olacaktır".

"Haçlı Seferi" politikası, tüm dünyayı çok yönlü olarak tehdit ediyor. Şu sıralarda ülkemizde de, propagandası yapılan ABD'nin "demokrasi programı", bu genel politikanın bir parçasıdır.Buradaki amaç, demokrasi değil, tüm kapitalist ve gelişmekte olan ülkelerde ABD ve NATO için dayanak noktaları oluşturmak, örgütler ve ideolojik kışkırtma merkezleri yaratmaktır. Asker-sivil, yalnızca Amerikan emperyalizmine bağlı kadrolar yetiştirmektir. Milli Gazete'de Attila Özdür'ün yazdığı gibi, "bu proje, Amerika'nın az gelişmiş ülkelere karşı uzun yıllardan beri uyguladığı ilan edilmemiş savaş stratejisinin mevzii taktiklerinden sadece biridir".

Kısa erimde, öne çıkan dünya çapındaki görev, Batı Avrupa'ya yeni Amerikan roketlerinin yerleştirilmesini engellemek için savaşımı yükseltmektir. Eğer bu roketler yerleştirilirse, yalnızca Avrupa'da değil, dünya çapında gerginlik daha da tırmanacak, savaş tehlikesi olağanüstü artacaktır. Türkiye, bu gelişmeden etkilenecek ülkelerin başında geliyor.

Haziran 1983'de Prag'da barış güçlerinin bir dünya forumu toplanıyor. Bu forumun, Batı Avrupa'ya Amerikan roketleri yerleştirme planına karşı hareketin yepyeni bir ivme kazandığı, savaş karşıtı güçlerin doğal eğilimi olan birliğin güçlendirildiği bir platforma dönüştürülmesi, yaşamsal önem taşıyor. Güçleri dağıtmamak, tek bir noktaya vurmak... TKP, bu yolda çaba gösteriyor. Tüm barışsever, demokrat, yurtsever güçleri, böylesi bir platformda yer almaya çağırıyor.

"Savunma İşbirliği" ve "Mutabakat...

Başı 1. sayfada

bölgede kendi emperyalist çıkarları için jandarma yapma yolunda adımlar atmıştır. Cuntaya gelince o, yalnızca kendi erkini ayakta tutmak karşılığında Türkiye'yi bir nükleer savaşta yok olma yoluna iten, ulusal egemenliğimizle bağdaşmayan ikili kölelik anlaşmalarını imzalamıştır.

ABD'nin askersel kredide yaptığı indirim, elbette Türkiye üstündeki emperyalist planlarında bir değişiklik olduğu anlamına gelmiyor. ABD planlarında, Türkiye'nin savunma gücünü artırmak gibi özel bir amaç yoktur. ABD Türkiye topraklarında nükleer savaş stratejisine uygun konum elde etmek, silah tekelleri için Türkiye'yi pazar olarak elde tutmak, gerektiğinde "ucuz asker" diye tanımlanan Türk Silahlı Kuvvetlerini bölgede kullanmak amacını taşıyor. Vaşington, Türkiye ile Yunanistan'a yeniden 10'a 7 oranında askersel kredi verme manevrasını yaparken, gerçekte, Yunanistan'daki antiemperyalist gelişmeyi durdurmak istiyor ve hem Yunanistan'ı hem de Türkiye'yi saldırgan stratejisinde aynı amaçlarla kullanma planını uyguluyor.

ABD, Türk-Yunan anlaşmazlığını, bugün de, Türkiye'yi Yunanistan'a karşı bir tehdit aracı olarak kullanmak için körüklemekten vazgeçmemiştir. ABD'nin çıkarları gerektirdiğinde, bugünkü kararın tam tersine kararlar alınacağından kuşku duyulmamalıdır. Üstelik böyle bir yeni karar, ABD'ne çok daha tehlikeli ödünler verildiğinin kanıtı olacaktır. Pentagon, Türkiye'nin silahını keserken de, onu silahlandırırken de yalnızca kendi çıkarını düşünüyor. Ve ABD emperyalizminin çıkarına olan her şey, kaçınılmazlıkla Türkiye'nin zararına oluyor.

NATO'nun güneydoğu kanadına yönelik sözde "Sovyet tehdidi" yalanına bilerek ya da bilmeyerek kendisini kaptıranlar, şimdi ABD'nin Türkiye'ye neden istenilen ölçüde askersel kredi vermediği sorusuna yanıt bulamıyorlar. Bu olay da gösteriyor ki, "Sovyet tehdidi" yalanı, ABD'nin, Türkiye'den ve benzer ülkelerden ulusal egemenlikle bağdaşmayan ödünler kopartmak için kullandığı kaba bir korkutmacadır. Elbette bu yalan, Reagan yönetiminin askersel üstünlük elde etmek, nükleer silahlanmayı kışkırtmak çabalarını gizlemeye hizmet ediyor. Herkes şu gerçeği biliyor: Sovyetler Birliği'nden ülkemize tehdit değil, Lenin ve Atatürk döneminde olduğu gibi saldırmazlık, dostluk ve işbirliği önerileri geliyor.

TKP, ABD'nin ve İsrail'in saldırgan politikası sonucu son derecede karmaşık sorunların düğümlendiği bir bölgede, Türkiye'nin ulusal savunmasına kaygısız kalmıyor. Partimizin Eylem Programında belirtildiği gibi, Türkiye'nin savunması, ABD'ne bağımlılık ilişkileri içinde sağlanamaz. Ulusal savunmamız, ABD Kongresindeki silah tekelleri sözcülerinin oylarına bırakılamaz. Ulusal savunmamız, her şeyden önce, tüm komşu ülkelerle saldırmazlık anlaşmaları bağlamak, savunma gereksinimlerimizi çok yönlü ilişkilerle sağlamak yoluyla gerçekleşebilir. Silah tekellerine milyarlarca dolar kazandıran, buna karşılık ulusal ekonomimizi yıkan ağır silahlanma harcamaları, işte böylelikle ulusal savunma gücümüz zayıflamadan azaltılabilir.

TKP, askersel kredi karşılığında, ABD'yle imzalanan SİA ve "Mutabakat" anlaşmalarının yırtılmasını istiyor. İlk adım olarak 1976'da olduğu gibi, Amerikan üslerinin çalışması durdurulmalı, Çevik Güçler ve AWACS'lar için üslerin genişletilmesine son verilmelidir. En kısa zamanda açıklanacak bir takvim gereğince, tüm ikili anlaşmalar gözden geçirilmeli, ulusal egemenliğimizle bağdaşmayan maddeler kaldırılmalı ve tüm yabancı askersel üsler sökülmelidir. Türkiye, Varşova Antlaşması ülkeleriyle NATO ülkeleri arasında saldırmazlık anlaşması önerisini desteklemelidir.

Tüm antiemperyalist güçleri baskı altına alan, kendisine muhalif herkesi susturan cunta, Amerikan emperyalizmine karşı hiç bir ciddi ulusal adım atamaz. Ülkemizin tüm barış ve ulusal demokrasi güçleri birleşmeli, onurlu, barışçı, bağımsız bir dış politika için seslerini yükseltmelidirler.

22.4.1983 TKP MK

Barış, silahsızlanma ve iş için...

Başı 1. sayfada

Silahlanma çılgınlığı durdurulsun! Silahlanma yarışına son!

1979 Aralığından bu yana ülkelerimizde ve dünya çapında dev boyutlarda gelişen barış hareketinin savaşımı, Amerikan hükümetini, Cenevre'de görüşme masasına oturmaya zorladı. Şimdi söz konusu olan, yeni atom roketlerinin planlanan yerleştirilmesini dıştalayan ve Avrupa'da varolan nükleer silahların sökülmesini olanaklı kılan bir sonuç için savaşımdır. Tüm barışsever insanlar, buna aktif katkıda bulunmalıdır.

Sovyetler Birliği'nin ve Varşova Antlaşması Devletleri'nin önerileri şunu gösteriyor: Hakça, her iki tarafın eşit güvenliğini dikkate alan çözümlemelere varmak, olanaklıdır. Onların, geniş kapsamlı kuvvet kullanımından vazgeçme, nükleer silahsızlanma, gerginlikleri azaltma önerileri ile İsveç hükümetinin ve Balkan ülkeleri hükümetlerinin atom silahlarından arındırılmış bölgeler oluşturulması önerisine ve bağlantısız ülkelerin silahsızlanma önerilerine olumlu yanıtları, halklar için bir umut işareti ve halkların savaşımına bir itki oluyor.

Tüm iyi niyetli insanlarla birlikte biz, şu basit gerçeği vurguluyoruz: Yalnız ve yalnızca yumuşama, eşitlik ve eşit güvenlik temelindeki silahsızlanma, sosyal sorunların çözümü için, silahlanma harcamalarına ve yığınsal işsizliğe karşı, çevre korunması için ve açlık ve yoksulluğa karşı etkin önlemler için gerekli önkoşulları yaratabilir.

Biz komünistler, öteki barışsever insanlarla birlikte, vargücümüzle, barış, silahsızlanma ve iş için ve yeni atom roketlerine karşı savaşmayı, en başta gelen görevimiz olarak görüyoruz. Halklarımız, yalnızca, eğer barış korunabilirse, geleceğe sahiptir.

28 Nisan 1983

Danimarka Komünist Partisi
Alman Komünist Partisi
Yunanistan Komünist Partisi
Kanada Komünist Partisi
Lüksemburg Komünist Partisi
Norveç Komünist Partisi
Türkiye Komünist Partisi
Amerika Birleşik Devletleri Komünist Partisi

Karl Marks Konferansı

Başı 3. sayfada

Eylem Programını daha ayrıntılı açıklamak olanağını buldu.

Konferansın diğer ilginç bir yanı ise, pek çok gelişmekte olan ülkeden Konferansa iki-üç hatta daha fazla politik örgütün katılmış olmasıydı. Bu olgu, sol güçlerin birleşerek, dünya devrimci sürecine katıda bulunma yolunda ilerlediklerini gösterdi.

Libya'dan Yunanistan PASOK'a, Seyşel adası yöneticilerinden Şili Devrimci Sol'una kadar, Konferansa katılanlar, savaş kışkırtıcısı emperyalizme, başta ABD emperyalizmine karşı çıkmak gerektiğinde, barış ve toplumsal ilerleme savaşımının emperyalizme karşı savaşım olduğu saptamasında uluslararası komünist hareketle birleştiler. Nikaragua Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi yöneticisi V.Lopez şöyle diyordu: "Halkımız 'barış istiyoruz' diye bağırıyor, çünkü barışın kendisi için dirimsel bir zorunluluk olduğunu biliyor".

Karl Marks Uluslararası Konferansı, savaşa karşı çıkan tüm güçlerin birliği ve etkinleşmesi yolunda atılmış önemli bir adım oldu.

ABD ile yapılan SİA Anlaşmasını yırtmak için birleşelim!

Gençlik boyun eğmiyor

YENİ BİR SAVAŞIM AŞAMASINDA GENÇLİK

Bir süredir çeşitli yüksek öğrenim kurumları, gençliğin değişik biçimlerdeki ve yeni koşullara uygun protesto eylemlerine sahne oluyor.

YÖK çerçeve yönetmeliğinin yol açtığı sorunlar, ders programlarının bilimle alay edercesine altüst edilmesi, birinci sınıflara sınıf geçme zorunluluğunun çıkartılması, yoksul öğrencilere yapılan yardımların kısılması, öğrenci ve öğretim üyelerine yönelik baskılar ve tutuklamalar, üniversiteleri tümüyle burjuvaziye boş beyinli uşaklar yetiştiren kurumlara dönüştürme çabaları, "sakıncalı" bulunan öğrencilerin okullardan uzaklaştırılması, mezuniyet belgelerinin verilmemesi, düşünmeyen, konuşmayan robot öğrenci kitlesi yaratma planları ve her biri değerli bilim adamları olan öğretim üyelerine yönelik sıkıyönetim kıyımı, üniversite gençliğindeki huzursuzluğu ve tepkiyi daha da artırdı.

Cuntacılar ve YÖK yöneticileri, bilinçli ve örgütlü bir biçimde, 12 Eylülden sonra üniversitelere girenleri , ilerici, yurtsever, demokrat öğrencilerden yalıtlamaya, faşistlerin arkasını sıvazlamaya özen gösteriyorlar. Öte yandan da polis ajanları aracılığıyla üniversitelerde yoğun bir ağ kurmaya çabalıyorlar. Bu bakımdan son eylemler, düşünen insanlara, gençliğe, bilime düşman, üniversite gençliğini "ot insan" yığınına dönüştürmeye kalkışan cuntacılara önemli bir yanıt oldu.

Son eylemler, özellikle de Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde gerçekleştirilen, rektöre ve YÖK Başkanı Doğramacı'ya "laleli kartpostallar gönderme eylemi ve Şubat ayında Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde yapılan yemek boykotu başarılı oldu ve öğrenci gençlik üzerinde olumlu bir etkide bulundu. Bir şey yapamamanın ezikliği ve öfkesi, kendine güvene ve her koşulda bir şeyler yapılabileceği bilincine dönüştü. Öyle ki, önceleri korktuklarını açık açık dile getiren arkadaşlar bile, haksızlıklara birlikte ve örgütlü karşı durmamanın, insanlıktan çıkmak anlamına geldiğini belirttiler.

Genç komünistler, yeni koşullara uygun, yaratıcı, özellikle de farklı eğilimleri ve politik görüşleri olan gençlerin birlikte davranmasını ve en geniş yığının hareket etmesini hedefleyen bu eylemlerden önemli dersler çıkarttılar.

ODTÜ'de "Lale Eylemi"

ODTÜ'nün cuntacı rektörü Gönlübol "ODTÜ'de Lale Devri sona erdi" demiş. Bu söz duyulduktan birkaç gün sonra, kampüste elle yapılmış lale resimleri ile süslü kartpostallar dolaşmaya başladı. Öğrenciler bu kartların arkasına içlerinden ne geliyorsa yazıp rektöre postalıyordu. Ben de eyleme katıldım. Birçok arkadaş gibi kendim güzel bir kart yaptım, arkasına demokratik üniversite istemlerimizi, cuntayı ve YÖK'ü protesto eden görüşlerimi yazdım. Duyduğuma göre bini aşkın kart yollanmış. Daha sonra aynı kartlardan YÖK başkanı Doğramacı'ya da yollandı.

Kimi arkadaşlar bu eylemi basına da duyurmuşlar. Cuntanın sansürü ve o ilginç "otodenetim" nedeniyle basın bu eyleme yer vermedi. Ne ki bir süre sonra iki gazetede "ODTÜ'de Patrona Halil Devri mi başlıyor?" başlıklı yazılar gördüğümüzde, bu güç koşullar altında bile, gençliğin sorunlarına eğilen ve onun savaşımına omuz veren dürüstü gazetecilerin varlığını hissetttik.

Şimdi ODTÜ öğrencileri içinde, her koşulda doğal haklarımız için birşeyler yapılabileceği görüşü ve eylem birliği anlayışı daha güçlenmiştir. Gençliğin üzerine ölü toprağı serpildi sananlar yanılıyorlar.

Nazır Heper, -Ankara

Çıkardığımız sonuçlar ve dersler

1- Pratik zorluklara karşın, eylem birliğine yönelmek için olanaklar, eskiye oranla daha elverişlidir. Değişik politik akımların genç yandaşlarının ortak savaşım birliğini geliştirmesinin sübjektif koşulları oluşmuştur. Ne ölçüde birlik sağlanırsa, başarı o kadar büyük, gerçekleştirilen eylem o kadar kapsamlı olur.

2- Attığımız herbir adım, yığınların yeniden hareketlenmesi için nesnel ve öznel olanakları genişletmiştir.

Mart ayında SBF'de dağıtılan bildiri:

"Mülkiyeliler,

Şan olsun Mülkiye'ye! Mülkiye, yine, demokrasiden, ulusal bağımsızlıktan yana, zulme, işkenceye, kıyıma, demokrasi düşmanlığına karşı tavrını belirledi. Dosta düşmana gösterdi.

12 Eylül cuntasının, özerk ve demokratik üniversite kavgası verenlere karşı açtığı yıldırma, susturma kampanyası, YÖK denen gericiler, üç kağıtçılar kurumunun saldırılarıyla üst aşamalara sıçradı. Amerikancı cuntanın YÖK'ü, SBF'ye de saldırdı. Seçimle gelen dekanımızı, kürsü başkanlarımızı görevden alarak, gericileri buralara atadılar.. Ders programlarımızı altüst ettiler. Beş değerli hocamızı YÖK kararıyla görevden aldılar. Ama bütün bu saldırılar, SBF'yi "vatan hainlerinin yuvası" olara ilan edenlere yetmedi. Daha çok saldırılmalıydı. İşte bu saldırı, sonunda gerçekleşti. Hepimizin yakından tanıdığı, dallarının uzmanı, ünvanlarını halk için çalışarak bileklerinin hakkıyla almış çok değerli beş hocamızı, bu kez "sıkıyönetim emriyle" görevlerinden aldılar. Herhalde

Arkası 10. sayfada

3- İnsanlar kayıtsız kalmaya mahkum değildir. Kayıtsızlığın sisi, yaratıcılıkla, koşullara uygun pratik yöntemler saptayarak dağıtılabilir.

4- Dar bir eylemliliğin geniş biçimlere yükselebileceğini gördük. Bir adımın, yeni hedeflere, hatta kalıcı hedeflere ulaşmayı sağlayabileceğini kavradık.

5- İllegal boyutlardabaşlayan çalışma, legal olanaklarla güçlendirilebilir. İllegal çalışma ile legal olanakları ne kadar ustalıkla birbirine bağlayabilirsek, o kadar başarılı oluruz.

6- Kadrolarımız, hatta sempatizanlarımız hem illegaldir, hem de yığın çalışması yapmak zorundadır. Bu olanaklı mıdır? Evet, olanaklıdır. Biz, yığınlardan değil, gericiliğin saldırılarından, polisten gizleniyoruz.

7- Savaşımın karakteri, her zaman için yığınsaldır. 12 Eylül sonrası koşullarda yığınsal eylem olmaz mantığı, pratikte çürümüştür. Cuntayı, YÖK'ü, gericiliği geriletecek olan, örgütlü yığın eylemleridir.

8- Kadrolar, yığın bağlarını ustalıkla ve dikkatle geliştirmeye özel önem vermelidir. Devrimci, demokrat , tutarlılığa sahip öğelerle ilişki kurulmalıdır. Gençliğin nabzını elde tutmak ve onu yönlendirebilmek için, gençlik yığınlarının güncel sorunlarından yola çıkmak gereklidir.

9- Her olumlu pratik, kadrolarımızın kendilerine ve örgüte olan güvenini yükseltiyor. Daha örgütlü, daha da örgütlü, çok örgütlü olmak zorundayız. Nicel ve nitel gücümüz, örgütlülük düzeyimize ve günün koşullarına uygun eylem biçimlerini yaratıcı uygulamaya bağlıdır.

10- Özveri, yaratıcılık, daha enerjik, daha aktif çalışma. Başarı için gerekli olan budur. Eylem birliğini yükseltmek ve yönlendirici olabilmek de buna bağlıdır. Götürülmek istenen yere değil, varmak istediğimiz yere gidebilmek için, her birimiz, bu özellikleri edinmeyi kendimize hedef seçmeliyiz.